

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 131

15 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 24-9

ĐẾN 1-10-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH.

ÓNG NÓI : 93801

Wasom
DS 531
C7444

VỀ CHUYẾN ĐI CỦA ÔNG RẬU KỀM

Sáng 19-9, ông Phó Rậu Kềm và « người yêu lý tưởng » đã cưỡi con chim sắt Ngọc Phụng của E Con Rồng lộn, lên đường qua kinh đô xứ Hoa Anh Đào, rồi từ đó qua Bắc Cực tới kinh thành Ánh Sáng, trước khi làm một chuyến giải độc dư luận tại Mỹ quốc. Người tiên đưa cặp Rậu Kềm tại phi trường thật đông,

và ôi cảnh biệt ly sao mà buồn vậy. Trước khi đi, ông Phó Rậu đã nói đến chuyện sống chết của chuyến đi, làm người dân liên tưởng ông với chàng Kinh Kha sang Tần diệt bạo chúa. Tại phi trường ông đã phải chờ 30 phút để bắt tay từ biệt. Và ông dặn dò như « trời trăng » người này người kia trước khi lên đường. Đã có quá nhiều dư luận về chuyến đi của ông Phó Rậu. Chánh Phủ Mỹ không muốn ông Phó Rậu tới, để tránh một chuyện lộn xộn nội bộ. Ngoại Trưởng ta, vốn tốt bụng với Mỹ, không muốn Mỹ buồn, nên cũng không muốn

ông Phó đi Mỹ. Bọn phản chiến coi ông Phó là con điều hậu, không muốn con điều hậu hạ cánh xuống đất Kha Luân Bô. Những người chống Cộng muốn ông Phó đi được thành công. Riêng Tổng Thống của ta thì quá im tiếng, không hiểu ông nghĩ gì về chuyến đi của ông Phó. Nên nếu ông Phó làm lợi cho quốc gia, thì ông Chánh hường, nếu ông Phó thất bại, mình ông Phó ráng chịu. Ông Chánh chỉ buồn nếu ông Phó quá nổi, sẽ trở thành đối thủ đáng ngại trong cuộc bầu cử sang năm.

Bọn Con Ong, tuy là một đám nham nhớt nhất nước, nhưng cũng xin nhận định về chuyến đi của ông Phó như sau : Người ta không phải là giống vật, nên không thể xếp loại vào hạng chim chóc : bồ câu hay điều hậu. Hậu bán thế kỷ hai mươi không phải là thời trung cổ nên cũng là loài người với nhau, không thể có chủ nhân và người nô lệ, không có những tên giặc đầu kê thắng người bại, mà chỉ có danh dự và lẽ phải. Cái gì cũng phải thì thôi. Cho nên, bọn Con Ong ủng hộ chuyến đi của ông Phó rậu kềm, nếu ông đi để nói lên sự thực về

cuộc chiến VN, nói lên cái lập trường đứng đắn của nhân dân VN, làm cho những người xa lạ hiểu ta hơn, để đánh tan những sai lầm có hại cho ta. Bọn Con Ong sẽ chống ông Phó Rậu đến kỳ cùng, nếu ông đầu hàng bọn điều hậu cũng như bồ câu, nếu ông không nói lên được cái quyền lợi đích thực của quốc gia, mà chỉ làm lợi cho phe này nhóm khác, chỉ là cái phương tiện để phe này nhóm khác hốt phiếu cho nhiều. Thành công hay thất bại, là do chính nơi ông Rậu kềm, chứ không phải ở những cái khác. C.O.

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY FEB 5 1971

Hãy tổng cổ chúng...

Trên nguyên tắc, bọn Con Ong thù và chống sự chia rẽ, bất cứ từ đâu tới và bất cứ ở trong một phe phái QG nào. Bởi vì một sự chia rẽ như vậy sẽ làm suy yếu tiềm lực QG. Chẳng hạn sự chia rẽ giữa An Quang và VNQT; sự chia rẽ trong khối Công Giáo trong kỳ bầu TV vừa qua; sự chia rẽ giữa những đảng phái QG và ngay trong mỗi đảng phái QG.

Tất cả những sự chia rẽ đó đều là... chớ để cả.

Trong một xã hội chấp nhận sinh hoạt dân chủ thì đương nhiên phải chấp nhận sự dị đồng công khai về tư tưởng và có thể cả về chính sách. Tuy nhiên những dị đồng đó chỉ có quyền là những tiêu dị.

Chúng ta còn có một cái đại đồng là quyền lợi và sự tôn vinh của quốc gia dân tộc. Đối với những người có lương tâm và liêm sỉ, hoặc còn chút lương tâm và liêm sỉ thì cái đại đồng nào sẽ khiến cho họ dù có những quan điểm, tư tưởng, chính kiến dị biệt đầu chằng nữa, cũng vẫn không thể chia rẽ.

Đó là nói về sinh vật có tư duy và có tổ chức xã hội là Người. Còn nếu nói về sinh vật không có tư duy, cũng vậy. Chẳng hạn như... chó.

Một bữa chó trong nhà tôi khi cùng nhe nanh múa vuốt gầm gừ mí nhau trước một cục xương hay trước một... đồng kít. Tuy nhiên, không bao giờ chúng cắn xé nhau, không tìm cách đá giòi lái nhau, không chơi đùa mí nhau, không bôi bẩn nhau, không bao giờ chia rẽ phân biệt chó vá, chó vện, chó xù v.v... nhất là khi lại đang có trộm cắp cửa, leo tường.

Vậy thì chúng ta, những sinh vật biết tư duy và có trên 4000 năm văn hiến, mà cứ chia rẽ phân biệt mây Bắc Kỳ, tao Nam Kỳ quốc, mây Công Giáo tao Phật Giáo, mây An Quang, tao VNQT, mây Quốc Dân Đỉnh, tao Đại Việt, mây Cứu Nguy, tao Cấp Tiến, mây Nhân Xã xét lại, tao Nhân Xã bảo cổ, vân vân... và... vân vân... thì chả hóa chúng ta không bằng... chó ru.

Sở dĩ bọn Con Ong phải đặt nặng vấn đề này là bởi vì đất nước Anamta đã rơi vào tình trạng phân hóa trầm trọng, phân hóa trên mọi lãnh vực và trong mọi tầng lớp xã hội, từ hạ tầng lên tới thượng tầng cơ sở.

Cái bi thảm nhất của Anamta là chúng ta có quá nhiều kẻ thích làm lãnh tụ — chưa hết hơi sữa nhưng cũng đòi làm lãnh tụ — có quá nhiều đảng phái, quá nhiều phe nhóm, quá nhiều đoàn thể, và tất cả lại đều chống đối nhau như thù nghịch. Đó là kết quả của tính đố kỵ nhỏ nhen, lòng ích kỷ bản thủ, và óc ngu xuẩn đặc kệt như bầy... cứt trâu khô.

Ai làm được việc thì để cho làm. Thằng nào lém nhem, bẻ phái, đố kỵ, chia rẽ v.v... thì a lê hấp lòi cổ xuống, bôi vào mặt và tổng cổ ra đảo Hoàng Sa hót... phân chim.

đàn anh đòi lập với nhà bếp

Dân Biểu Ngô Công Đức sẽ xông oóc két tra gần mấy anh chính khứa chó nhày bàn độc, chó ngáp phải ruồi v.v... vừa rêu rêu một cái gọi là giải pháp toàn bộ giải quyết chiến tranh VN.

Giải pháp này có khoản lập chính phủ lâm thời với thành phần tạp lục.

Đề nghị của Đức và đồng bọn là một đề nghị vô cùng xác xược, phi pháp và bi đỗi.

Có một lần nói chuyện với một vài DB khác và ký giả ở hành lang nhà hát Tây, Đức đã vô tình để lộ cái tư tưởng khôn nạn đó, khi Đức nói rằng: « Các anh đừng có mang nhân dân ra để dọa. Nhân dân là cái gì? Nhân dân chỉ là... đồng rác. An thua là ở người biết xài đồng rác đó theo ý mình ».

Me kiếp! một thằng đại diện dân — tức là do dân cử ra, để làm việc cho dân, ăn lương của dân — mà lại coi dân như rác thì đúng là... « khuyến sanh ».

Và, đề nghị của Đức rõ ràng phi pháp. Hiến pháp là bộ luật tối thượng của QG. Điều 4 Hiến pháp cấm mọi sự tuyên truyền cho CS hay có lợi cho CS. Cũng cấm luôn cả nói chuyện liên hiệp. Giải pháp mà Đức và đồng bọn đưa ra hiện nhiên đã... chửi cha cái điều khoản này.

Một hành vi vi phạm hiến pháp trắng trợn như vậy và Anamta đêch có thái độ nào cả. Cứ cầm như hến, không hiểu lúc 117 DB và 59 nghị sĩ long trọng thể bảo vệ hiến pháp có thần linh nào chứng giám không? Nếu có, hẳn là các thần linh sẽ phải vận cổ chết tươi hết mấy ông DB và NS.

Cuối cùng là một sự bi đỗi. Đức và đồng bọn đề nghị lập một chính phủ lâm thời gồm « nhiều thành phần mà trong đó những người quốc gia chân chính chiếm đa số ». Thế còn cái thiểu số kia Đức và đồng bọn không đủ can đảm nói ra, nhưng người ta hiểu sẽ là bọn V.C, bọn Cộng Sản từng gây tang tóc cho đất nước này, từng sát hại cả triệu đồng bào ta.

Ý đồ cơ bản của Đức và đồng bọn rất rõ ràng: mong có một chính phủ liên hiệp tạm gọi là quốc cộng. Đức và đồng bọn sẽ tự nhận là người quốc gia chân chính, và hy vọng sẽ được chia cho vài ghế.

Nhưng đó chỉ là một hy vọng ngu dốt. Dân Anamta dư biết Đức và đồng bọn chỉ là hạng... lưu manh chính trị danh từ nham nhở của Tây gọi là Politic chien, dịch suông là « chính trị chó ». Còn Cộng Sản, nếu chẳng may chúng nó có vô được Miền Nam này thì, lúc đó, bọn chính khứa bản thủ ngu dốt như Đức may lắm thì được chúng cho giữ chức... gánh phân bón rau cải. Ở bên tàu, những chính khứa QG chạy theo CS đều được họ Mao cho làm công việc đó.

hy vọng gánh phân bón rau cải

THÀNH LẬP CHÍNH PHỦ LÂM THỜI?

Ông Ngô công Đức trước khi lên máy bay đi công du hay tây du tại Ba Lê, và để cho cái sự ra đi của mình đẹp như sự ra đi của một chính khách hạng sang, ông đã mời một số báo chí thân thuộc của ông ra phi trường, và tuyên bố mấy điều về lập trường hòa bình của nhóm ông. Chẳng ai hiểu là nhóm gì nên tạm gọi là nhóm Ngô Công. Ông Ngô công Đức đứng xếp nhóm, sau đó là Ngô công Nhuận, Ngô công Cứ, Ngô công mộng Thu.

Lập trường Hòa Bình của nhóm Ngô Công là cuộc chiến này không có kẻ thắng người bại, (nhưng có nhiều người đã chết và chẳng biết chết cho ai). Cuộc chiến chỉ có thể giải quyết bằng những giải pháp chính trị, dựa trên căn bản quyền dân tộc tự quyết, mà quyền này theo nhóm Ngô Công là đa số người dân (?) đều muốn có một chính phủ lâm thời gấp rút, để chính phủ này đứng ra tổ chức một cuộc bầu cử mới ngõ hầu định đoạt thể chế chính trị ngày mai cho Nam VN.

Cả nước ai cũng biết rằng bọn Cộng Sản chỉ muốn chế độ đệ nhị Cộng Hòa này sụp đổ, các ông Thiệu Kỳ phải đi, Lưỡng Viện Quốc Hội phải giải tán, phải có một chính phủ lâm thời nhưng quy tụ đầy đủ các khuynh hướng chính trị, nói trắng ra là có cả đại diện CS ở trong chính phủ này, rồi sau đó, cái chính phủ liên hiệp trá hình đó mới tổ chức bầu cử tự do, Nguyễn hữu Thọ có thể về tranh cử Tổng Thống cặp bồ với Nguyễn văn Hiếu hay Nguyễn thị Bình. Nhật báo Cờ Giải Phóng sẽ được xuất bản, công khai nói lên những « chiến công anh dũng của nhân dân vô sản chống Mỹ cứu nước ».

Ông Ngô công Đức hiện là một Dân Biểu, ông hẳn thuộc lòng Hiến Pháp, vì ngày nhậm chức ông đã giơ tay thể bảo vệ Hiến Pháp. Làm dân biểu mặc nhiên ông đã làm chính trị và trở thành một chính khách, phải chăng nhà chính khách Ngô công Đức đã « đánh hơi » thấy mùi liên hiệp đã thơm chín ở đất nước này, nên ông đã quên trách nhiệm một Dân Biểu có nhiệm vụ bảo vệ Hiến Pháp chống trung lập, liên hiệp, mà chỉ còn say sưa với vai trò của một chính khách trở cò, hay chính khách cơ hội,

Hòa Bình ai không khao khát, nhưng hòa bình kiểu sống chung với CS thì những người Quốc Gia chân chính ở đất nước này không ham.

Bởi vì không ham, và cũng bởi vì thấy đề nghị của ông nó đang tạo cơ hội tốt, cơ hội thuận lợi cho bọn CS và MTGP hiện đang cò xúy xoá bỏ chế độ này, nên có nhiều người đang đặt vấn đề của ông thành vấn đề Trần ngọc Châu thứ hai. Nhưng ông làm sao « sáng giá » bằng Trần ngọc Châu. Nói theo Nghị Sĩ Lê tấn Bửu, con đường mà ông đang đi là con đường của Mỹ vạch ra, ông chỉ là con bài của Mỹ, con bài thí trước dư luận.

TRƯỚC NHỮNG TÀI LIỆU TỔ THAM NHỮNG TRONG NGÀNH SÚNG CÀ NÔNG

Ô. TƯỚNG CÀ NÔNG XÁC NHẬN MỘT CÁCH ĐAU ĐỚN. ĐÚNG 100%

Nhiều chuyện khôi hài trong cuộc đấu lý không hào hứng giữa Nghị sĩ Giải và tướng Cà Nông.

SAIGON.— «Tôi xác nhận những tài liệu tố cáo những hành vi tham nhũng trong ngành pháo binh của Nghị Sĩ Giải là đúng 100% và còn

hơn thế nữa. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm TINH THẦN về những việc này» đó là lời của Pháo Tướng quân nói trong cuộc đấu lý

ngày 19-9 tại phòng Khánh Tiết Thượng Viện trước hàng trăm ký giả. Lời xác nhận có vẻ xót xa, bi đát, nhưng đã thật can đảm.

Những hành vi tham nhũng đó là những hành vi gì, theo Nghị Sĩ Giải là ăn chặn tiền gạo, bán đui đạn đồng, cộc sắt, thùng gỗ, bán

xăng, lấy quân xa đi chở mướn, lấy xi măng, gạch, dụng cụ xây cất linh tinh của đơn vị về xây cất nhà riêng.

Những người bị tố là 7 ông Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn Pháo, người bị nặng nhất là ông Nguyễn đoàn Viên ở tiểu đoàn pháo 64.

Trong chuyện tham nhũng này có nhiều cái lý kỳ, một trung úy tố giác bị 20 ngày trọng cấm đi đơn vị khác vì a tòng tham nhũng, trong khi tiểu đoàn trưởng, người bị tố phẩy phây ở lại, khi bị đi đi đã tự mình ký cho mình 7 ngày đi phép có tiền phát vắng. Rồi những binh nhì, binh nhất được hay bị phải lấy xe đơn vị đi chở đồ mướn đem tiền về cho đơn vị trưởng, mỗi xe mỗi ngày 3.500 đ, đã bị đi đi sau khi bị trừng phạt vì tội tiếp tay cho đơn vị trưởng tham nhũng. Cũng riêng các binh sĩ này khi phải khai trước an ninh quân đội về việc đem quân xa đi chở mướn, mặc dù chở mướn từ hơn năm nay, nhưng khi khai chỉ khai hơn ba tháng, mà lúc về đơn vị còn bị đánh chửi là: Tao bảo chúng mày khai chừng một tháng sao dám khai hơn ba tháng, khai lại hết đề tao đem đi (sức mảy mà vào nha ANQĐ đòi tờ khai) Cũng trong vụ này đau đớn nhất là ông Trung Tá Trung ở Bộ chỉ huy trung ương, ông này được lệnh đi

hào hứng, nhưng vào cuộc thì chán vô cùng là chán, vì tài liệu nào ông Nghị đưa ra, ông Tướng cũng nhận đúng 100% thì còn đấu với hót quái gì nữa. Nó chỉ hào hứng ở những cái chuyện gọi là bên lề. Chuyện hào hứng thứ nhất là cả hai đều không lời đời tư nhau ra mà quạt nhau, mặc dù theo ông Giải ông nhận được khá nhiều thư tố cáo đời tư của ông Tướng Pháo như ông có bao nhiêu cái nhà, bao nhiêu «ông» ở những ngân hàng nào. Cái hào hứng thứ hai là chưa đấu mà ông Tướng Pháo đã bảo ông Nghị muốn hòa và ông Nghị kêu um lên tôi chưa có pháo kích được ông phát nào mà ông nói tôi xin hòa thì hòa vào cái khổ nào, tôi tiếp tục nổ, nổ đúng thì ông sửa sai, nổ trật tôi sẵn sàng vô ấp ngủ với rệp, và mất luôn chức Nghị còn 11 ngày tròn tội. Cái hào hứng thứ ba là ông Tướng Pháo khen tài liệu tố cáo của ông Giải chính xác lắm, và ông Tướng muốn được chiêm ngưỡng dung nhan, cùng biết quý danh người gửi tài liệu cho ông Giải, lẽ dĩ nhiên ông Giải phải thất chặt giải rút vụ này, coi ra có mà bỏ mạng người nào đã giúp ông tài liệu tố tham nhũng. Cũng ở điểm này, ông Tướng Pháo đã tỏ ra yếu. Cái hào hứng thứ tư là ông

hẹn cho ông Giải chỉ được phép đặt câu hỏi trong 15 giây. Ông Giải kêu toáng lên, 15 giây thì nói được con mẹ gì, và đây là cuộc đấu lý giữa đại diện Lập Pháp và đại diện quân đội thuộc Hành Pháp, chứ đâu có cái lệ hay cái lệnh đó, cái đề nghị trên ông Giải long trọng trả về cho quân đội.

Trong cuộc so găng này ông Nghị thắng điểm ông Tướng Pháo, chuyện thắng này chẳng có chi là lạ, vì nghề đấu võ lười là nghề của các nhà Nghị Sĩ, ông Tướng Pháo chỉ quen làm việc bằng tay, về đồ thị, tìm tọa độ, nạp đạn, bắn thì... thua điểm là đúng.

Về tinh thần cuộc đấu thì cuộc đấu diễn ra khá đẹp, cả hai bên đều nói móc hòng nhau một cách rất văn chương bác học. Trò chơi Dân Chủ này xét ra có phần thơm, người ta mong một ngày không xa đây, cũng tại phòng Khánh Tiết Thượng Viện sẽ có cuộc so găng hào hứng giữa ông Nghị Nguyễn văn Chức và hai ông Tướng Trí và Quang.

TIN BẮN

THIÊN KHÔI PHỤ TRÁCH

MỘT CÁI MŨ CHO DB NGÔ CÔNG ĐỨC — CIA

Ngô công Đức sắp sửa... «đời tàn ngô hẹp» vì công khai làm lợi cho CS

SAIGON.— Dân Biểu Mặc Giao, mà báo chí có lòng yêu thường gọi là Mặt Mâm, vừa khoác một vòng hoa lên cổ ông Ngô công Đức, một Dân Biểu đang hết lòng cổ vũ cho cái chính phủ lâm thời tại Nam VN. Vòng hoa hay cái mũ đúng hơn là mặt vụ Mỹ CIA.

Theo ông Mặc Giao thì ông Ngô công Đức và nhóm 4 người của ông đang làm trò hề. Bốn người đó là Đức, Nhuận, Chung, Ba hay Cừ. Các ông đó đang múa may để làm vừa lòng phe bên kia

mong hưởng bổng lộc sau này. Cứ kể ông Mặc Giao nói cũng đúng, điểm thứ ba trong tám điểm Huê Bình mới của Thị Bình vừa đưa ra ở Ba Lê nó tựa tựa như của ông Ngô công Đức nguyên văn như sau:

«Thành lập một chính phủ liên hiệp lâm thời có đại diện của MTGPMN, thành phần hiện hữu của chính phủ Saigon (không có Thiệu, Kỳ, Khiêm) những khuynh hướng chính trị trong và ngoài nước yêu chuộng hòa bình độc lập và trung lập».

Hãy khoan nói tới những

vị Tổng Thứ Trưởng nào trong chính phủ Saigon hiện hữu được «chị Bình» chăm trước, người ta thấy quả anh DB Ngô công Đức, người được hưởng rất nhiều đặc quyền của chế độ đã phân lại chế độ, phân lại điều 4 hiến pháp mà anh long trọng tuyên thệ bảo vệ. Người ta thấy anh Đức là tay sai của CS hợp hơn là tay sai của Mỹ hay của Tây.

Có lẽ chuyện công du này anh Đức sẽ lưu vong luôn, vì nếu anh về chắc chắn anh sẽ vào làm bạn với Trần ngọc Châu trong khám Chí Hòa.

mới trào cao đã té đầu

ÔNG PHÓ TAM GIA ĐỊNH BỊ MỜI RA KHỎI CỬA HỘI ĐỒNG GIA ĐỊNH

SAIGON.— Sau khi ông Nguyễn Thôn Độ, phó tỉnh Hành Chánh lâu đời nhất của Tòa Tỉnh Gia Định, em ruột ông Bộ Trưởng phủ Thủ Tướng đã một bước lên Nghị Sĩ, thì ông Trần Quang Vy được đề cử tạm thời thay thế ông Độ. Thói thường, mới lên chức quyền cao bao giờ cũng hách, triết lý của anh thợ may, may áo dài đời xưa quá đúng muốn đời lúc mới làm quan, đi ngực trước lên nên thợ phải cắt vạt trước dài hơn vạt sau, làm quan lâu, luôn cúi nhiều nên lưng khom xuống, phải cắt vạt sau dài hơn vạt trước. Ông Vy không thoát nổi thông lệ đó, nên sau ngày tạm chức, ông tới phòng Hội Đồng Gia Định, cái hội đồng không thơm gì nước dưới

cầu Bông, đã nghênh ngang không thêm bắt tay ai, thần nhiên ngồi xuống ghế chủ tịch Hội Đồng rồi với nửa con mắt ông nhìn bọn hội viên mới cũ mà bủi môi nhún vai. Dù sao cũng người dân cứ, và dù có nhiều người không có cái sở học làm công chức như ông, tức là chưa qua cái trường Quốc Gia Hành Chánh, nhưng họ cũng có tự ái và biết tự trọng, do đó họ đã mời ông quyền phó Tỉnh Trưởng ra khỏi cửa, và cấm không bao giờ cho con người «vô lễ» đó bước vào phòng Hội Đồng.

Bị cái tát xiếc đau cháy má này, ông phó tạm đi ra và chưa biết câu chuyện sẽ đi tới cái thế giới nào. Chưa lên cao mà đã té đầu tội quá.

NGHỊ YÊM ÂM MƯU LÀM CỬ TÀU VẾT

SÊ GHỀNH.— Nghị sĩ Nguyễn phượng Yêm, một đệ nhất... «Xuân tóc đỏ» của thời đại, mà báo Điều Hâu đã mệnh danh cho ông là «chuột sa chính gạo», sáng 21-9-70 đã đệ nạp một dự luật mới được gọi là «Dự luật miễn mọi sắc thuế trên các khoản tiền trợ cấp chánh đảng hợp pháp».

NS Yêm là người ít ỏi ào nhất ở TV trong 3 năm qua, bởi vì nằm trong chính gạo thì tội gì mà ồn ào. Chủ trương của NS Yêm là: «ngu si hưởng thái bình», «già ngây qua ăn» và «ngậm miệng ăn tiền».

Vì thế, trong ba năm qua, đối với dân chúng, ông Yêm có mặt ở TV cũng như không.

Giải Phẫu Thẩm Mỹ

CRYSTAL CLINIC

Bác sĩ NGÔ VĂN HIẾU

Bắt đầu làm việc trở lại kể từ 1-9-70

tại thương xá TAM ĐA

101 Công Lý Saigon (lầu 1 220.221) Tel. 99.594

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM PHỤC VỤ ĐẠI CHÚNG

Đáp phi cơ
HANG KHÔNG VIỆT NAM
la giúp phát triển kinh tế nước nhà

SƯ CHA ĐÀI HÀ NỘI, ĐÃ PHÁT THANH 1 BẢN TIN RẤT KHÔN NẠN!

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCI.

MUỐN BIẾT T.T. HUYỀN QUANG LÀ AI THÌ PHẢI DUNG TỚI KÍNH... CHIẾU YÊU

● Ông Sư mà lại đeo «súng» nên trông rất hách.

QUI NHƠN.— Theo một nguồn tin đáng tin cậy từ miệng những đảng viên các đảng phái QG ở đây cho biết thì ông sư Huyền Quang trước có trụ trì ở một chùa nào đó, tại một xã nào đó thuộc Bình Định.

Đạo bọn VC còn kiểm soát một số lớn thôn ấp ở BĐ trước 54, ông sư Huyền Quang là một nhân vật hết ra lửa, mứa ra khói, và ông thường đeo súng lục trông rất oai. Không hiểu có

phải tại các đồng chí du kích xã nhận thấy ông có «cần tu» hay không, mà anh nào trông thấy ông cũng đều khép nép.

Kịp tới khi ở Trung có phong trào gọi là HDNDCQ làm loạn, người ta lại thấy ông sư Huyền Quang xuất hiện ở Qui Nhơn chỉ huy một bọn đàn em đi bắt các đảng viên Việt Quốc (đồ cho là cần lao) mang về một ngôi chùa lớn trong thị xã nhốt và tra tấn.

Bỉ giờ ông về ngôi chõm

trẻ ở AQ và ông đã đưa họ vào một cuộc phiêu lưu nguy hiểm cho cả phe AQ lẫn đất nước, trong khi ông tìm mọi cách loại ảnh hưởng của TT Thiện Hoa vốn là một nhà sư miền Nam, tương đối ôn hòa hơn cả.

Vậy thì ông sư Huyền Quang, sau lớp nậu sông, ông đích thực là ai?

Đúng như ông mới nói «không ai hiểu rõ tôi hơn tôi, dù có là Phật tử thân cận nhất». Muốn biết rõ ông Huyền Quang là ai, có lẽ phải dung tới kính... chiếu yêu, may ra mới trông thấy.

oOo

— Ô.N.V.T (An Lão, Bình Định). Xin cứ gửi những tài liệu đó cho C.O. Nếu xét là có lợi cho tiền đồ PGVN, sẽ đăng ngay tít suýt. Yên trí: tòa báo có quyền giữ bí mật xuất xứ của tài liệu. Chỉ tòa án mới có quyền hỏi... kìn.

Quý sư Ân Quang bị Hoa Sen lừa nên đang đau như... hoạn

ĐỒ THIỀNG.— Theo một nguồn tin thân cận khối PGAQ, thì một số vị lãnh đạo khối đang đau như hoạn mà đành im. Nguyên do là vì quý vị đã công khai nhận liên danh Hoa Sen là «gà nhà», và chính thức kêu gọi Phật tử dồn phiếu cho liên danh Hoa Sen.

Nhưng vừa đắc cử xong Hoa Sen đã để lộ không thích mọc trong ao PGAQ mà lại thích mọc trong ao Huế Kỳ, khi xếp xong của liên danh công khai bảo rằng cuộc chiến tranh này là «nội chiến». Tất cả các kế hoạch gọi là Việt hóa của Mỹ đang xúc tiến đều chỉ là kế hoạch làm cho cuộc chiến tranh này mang tính chất nội chiến, hầu Mỹ dễ bề phủi đi và để cho những nhượng bộ của Mỹ đối với Cộng Sản được có cái vẻ hợp tình hợp lý. Bởi vì đã là nội chiến thì Mỹ chả có tư cách gì vào giúp đỡ VNCH.

Cho nên khi ông Mậu bảo đây là cuộc nội chiến, tức là ông Mậu nhân danh 1 đại diện dân Anamta có sở phiếu cao nhất để hỗ trợ cho âm mưu chạy lảng và nhượng bộ CS mà Mỹ đang chủ

trương. Nói cách khác Hoa Sen là tay sai của Mỹ, chứ cóc phải liên danh của A.Q. Quý vị lãnh đạo A.Q không thể mà lại bị Mỹ và ông Mậu lừa, nên mới đau như bị thiên.

Y. K. C. O.

BỐC THƠM CỜ DUNG

Ở cái nước Anamta này, có lẽ không có ông Cờ Công Lộ nào nhiều kinh nghiệm chuyên môn và nhiều sáng kiến bằng Cờ Dung. Địch phải YKCO nịnh ông Cờ Dung đầu đầy nhé. Nịnh ông thì ăn cái giải rút gì. Ông rách thấy mẹ. Làm Cờ 15 năm liên tiếp mà tới tới vườn phải đi đẫy «phăng xe» đi làm «công tác» cho mấy hãng buôn để kiếm thêm tiền thì e rằng ông còn rách hơn bọn Con Ong.

Tuy nhiên, nhiều sáng kiến và giàu kinh nghiệm không có nghĩa là «trông thấy hể». Cũng còn vài chỗ bất tiện cho vấn đề lưu thông mà ông Cờ Dung chưa thấy. YKCO xin mách như sau:

1) Ở đầu đường Lê Lai

hiện nay đang có 1 bến xe Lam. Quý vị tài xế xe Lam là tổ sư lái ầu. Hóa cho nên cái khúc đường này kẹt hoài hoài. Trong khi đó, ở đầu nhà ga xe lửa có một bãi đậu xe rất rộng. Thường là đểch có xe nào chịu đậu hết trời. Vậy tại sao ông Cờ không đề nghị mí tòa Đô Chánh rời bến xe Lam về chỗ này? Đối với dân đi xe Lam, bến xe sẽ gần thêm một tí. Lại đỡ gây ra cảnh kẹt đường. Trên nguyên tắc, nếu rời bến xe Lam về đầu nhà ga, quý vị có quyền cấm các loại xe khác lưu thông qua khúc đường đó, mà chẳng làm phiền ai cả.

2) Tại một vài con đường nhỏ như Trần Văn Thạch Võ Tánh, Nguyễn Du v.v... từ ngày cho lưu thông hai chiều, sự lưu thông trở nên vất vả, vì xe đông, đường hẹp lại bị xe đậu chón một phần lộ. Trong khi đó, trên vỉa hè rất rộng, ít khách bộ

- Đài Hà Nội chửi d.b. Minh là «phản động», chửi nghị úy là «côn đồ» và bịa đặt là ông úy ám sát hụt vợ con ông Đức.
- Theo đài HN, ông Đức tuyên bố đa số DBNS ủng hộ quan điểm giải quyết chiến tranh.
- DB Đức: ông H.V. Minh tốt, hiền, nhưng chậm tiến và nhát.

SÈ GHÈNH. Giữa lúc dư luận chính giới Anamta đang ào ào chửi bới DB Đức về cái giải pháp Hòa Bình của ông ta, thì đài Hà Nội lại dành nguyên 15 phút phát thanh đặc biệt để ca tụng ông Đức là một nhân vật xứng đáng đứng chung hàng ngũ với những «chiến sĩ xã hội chủ nghĩa».

Theo đài Hà Nội nghe được tại Saigon, thì kế hoạch HB của ông Đức «rất tiến bộ phù hợp với ý nguyện của nhân dân, và sát với quan điểm của chính phủ DCCHMN».

Đài Hanoi cũng đã lên tiếng chửi DB Hồ Văn Minh là phản động, khi ông chỉ trích kế hoạch HB của ông Đức. Đối với phản ứng của các nghị viên HĐ tỉnh Gia định, đài Hà Nội gọi các nghị viên này là «bè lũ tay sai đế quốc và nguy quyền», và gọi nghị Như Văn Ủy là «côn đồ» khi

ông Ủy đòi thanh toán ông Đức.

Có một diêm đài Hanoi đã bịa đặt trắng trợn: Đài Hanoi báo ông Ủy đã xách súng tới nhà ông Đức toan ám sát cả gia đình ông này, «nhưng rất may viên đạn chỉ làm thủng tường nhà ông Đức». Trong khi ai cũng biết ông Ủy chỉ bắn vào tường sân HĐ Tỉnh Gia Định để biểu lộ sự thịnh nộ.

Không biết thật hay chẳng, đài Hanoi khoe đp của đài ở Ba Lê đã được DB Đức dành cho một cuộc phỏng vấn ngắn, theo đó, ông Đức đã nói với phái viên đài Hanoi là tất cả những người chống Cộng ở Miền Nam chỉ là... thùng rỗng. Đài Hanoi còn tiết lộ ông Đức có nói với đp của đài là ông sẽ tiếp xúc với thị Bình, và nếu có thể, cả với Xuân Thủy, và ông ngờ ý mong có dịp ra Hanoi để tận mắt chứng kiến những tiến bộ của Bắc Việt, cũng như để tìm hiểu nguyện vọng H.B của nhân dân miền Bắc.

Vấn theo đài Hanoi, khi được hỏi về lập trường của các DBNS miền Nam đối với kế hoạch HB của ông, DB Đức đã tuyên bố rằng: «Đại đa số các nhân vật Lập Pháp đều ủng hộ quan điểm của tôi, tuy rằng lập trường đó chưa được biểu lộ công khai».

Được hỏi cảm tưởng của ông về DB. HV Minh, DB Đức nói rằng: «ông ấy là người tốt hiền hòa, nhưng chậm tiến và nhát; Ông Minh không làm chính trị được».

Bản tin trên kết luận rằng: «với những thành phần tiến bộ như DB Đức, nhân dân miền Nam chắc chắn sẽ thành công về vang trong sự nghiệp đuổi Mỹ, cứu nước. Với sự hỗ trợ tích cực của nhân dân miền Bắc và nhân dân các nước xã hội anh em».

Lạy trời cho nhân dân miền Nam, và quân đội Anamta, đừng ai thấy bản tin này.

Các nhà chăn nuôi lưu ý!

Muốn có heo giống tốt nên đến

Trại chăn nuôi NGUYỄN-THÀNH

69L, Hùng Vương (nối dài) Cầu Kinh (Gia Định)

BÁNH TRUNG THU

ĐÔNG HƯNG VIÊN

MỘT THẾ KỶ NỔI TIẾNG TẠI BẮC VIỆT

(ESCALIER D'OR HANOI cũ)

Đã có bán tại hiệu chánh, 23 Phan Chu Trinh — Saigon.

— Quý khách sành ăn chỉ dùng bánh Trung Thu Đông Hưng Viên

— Đặc biệt năm nay có sản xuất bánh Trung Thu chay

QUÀ BIỂU LỊCH SỰ VÀ TRANG NHÀ NHỨT

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHỌC

Sau mấy kỳ so tài, toán Ngập Phái Rười chẳng võ được điểm nào, chán nản bỏ cuộc về nằm dưới chân Cầu Mống, chờ ngày phát lương sẽ chia tay ra lãnh một trăm xấp. Toán Trượt Võ Chuối thấy Phó Vương và qua Mỹ với nhào theo bám lấy dit máy bay. Còn lại ở đầu trường có 2 toán Lên Mau và Tham Nhũng. Ban Tổ chức phải đi mời mãi mới có thêm 2 toán khệnh khạng vô dự Đề Chơi Đề Chọc, đó là : toán Khố Rách và toán Hột Xoàn. Vậy thành phần dự đấu bữa nay gồm có :

- Lên Mau
- Tham Nhũng
- Khố Rách
- Hột Xoàn

VỤ HÀ THỨC NHƠN ?

HỎI.— Đố quý vị biết vụ Hà thức Nhơn hiện giờ đã tới đâu rồi, và liệu sẽ đi đến đâu ?

LÊN MAU.— Người ta đã nói là vụ này «xếp» rồi mà ! Chứ đi đến đâu để làm cái thái gì ?

THAM NHŨNG.— Có nhiều kẻ cứ định gài ngựa cho ta vài cái. Nhưng không hiểu sao, rốt cuộc chẳng đưa nào dám đụng đến cái lông chân của ta.

KHỐ RÁCH.— Đừng có tưởng bở. Các vị lãnh đạo Chính phủ và Quân đội của ta vô cùng công minh, hiện giờ đã điều tra vụ án được 99 phần trăm rồi, chỉ còn 100 mét cuối cùng nữa sẽ biết thủ phạm giết Hà thức Nhơn là ai ?

HỘT XOÀN.— Mấy ông rõ thật lắm, cảm ! Người chết đã mồ yên mồ đẹp thế là được việc rồi ! Đề tâm trí mà lo dùm các «áp phe» đi chứ, người Mỹ họ sắp tháo khoán ngoại tệ rồi đó !

BAN GIÁM KHẢO.— Khố Rách mới ra quân mà đã hay rồi : 5 điểm !

500 ĐƠN CHO TRẦN NHÀ ?

HỎI.— Ký giả Trần Nhà đi Thụy Điển làm Trưởng Phòng Thông Tin, nắn nỉ i ôi mãi mới được ông Hối Đoái đòi cho 500 đơn. Quý vị nghĩ sao về vụ này ?

LÊN MAU.— Bởi vì anh ta chỉ là một ký giả quen. Phải tội này đi xem. Đưa 500 đơn, tội này liệng vào mặt ấy chứ lị !

THAM NHŨNG.— Đã làm ký giả mà không biết «thông cảm» là gì, anh Trần Nhà đó yếu thật. Biết «thông cảm» thì đến 5000 đơn cũng có liền một khi.

KHỐ RÁCH.— Thôi, 500 đơn là nhiều quá xá rồi ! Giả tí người ta nuốt hết, không thêm phát cho đồng nào, thì đã làm đít gì được người ta ? Đến như tội này không có một đơn nào để mua cái khổ lạnh, cũng đành vậy chứ biết sao ?

HỘT XOÀN.— Tiếc quá ! Phát đơn cho ký giả làm gì uống thế. Đề nguyên, có phải là Saigon có thêm được một hột 7, 8 ly, lợi hơn không ?

BAN GIÁM KHẢO.— Tham Nhũng vẫn am hiểu tình hình hơn ai hết : 5 điểm !

CHỐNG HIẾP DÂM, ĐÒI QUYỀN SỐNG ?

HỎI.— Bà Luật sư Ngô Bá Thành tổ chức hội thảo chống hiếp dâm, đòi quyền sống. Quý vị có ý kiến gì hay hay góp thêm với bà ta không ?

LÊN MAU.— Hội thảo gì mà toàn những bà già trầu với mấy cô nữ sinh, nữ sinh viên, làm sao khảm khá nổi ? Muốn chắc ăn cần phải rú các bà «lớn» tham dự mới được !

THAM NHŨNG.— Cái cần đòi không chịu đòi, lại đi đòi quyền sống vu vơ, chẳng ích lợi gì. Nếu có bị hiếp dâm cứ việc đòi bồi thường đi, tội này sẽ ủng hộ hết mình, sẽ lo dùm mọi thủ tục cho.

KHỐ RÁCH.— Tốt hơn nên phát động toàn thể chị em ta xuống đường, đòi quân Mỹ ở lại để mà kiếm chút cháo.

HỘT XOÀN.— Sao mà mấy bà ấy dư thì giờ hội thảo hội thiếc làm quái gì vậy nhỉ ? Ngồi nhà điều binh khiển tướng với nhau có phải là vui vẻ hơn không ?

BAN GIÁM KHẢO.— Cả 4 toán đều hay. Mỗi toán 1 điểm. Riêng Tham Nhũng được thêm 1 điểm vì có thiện chí.

BAO GIỜ HẾT THAM NHŨNG ?

HỎI.— Hội này các chính khách, dân biểu, nghị sĩ than phiền nạn tham nhũng hơi nhiều. Phần đông đều cho rằng phải đợi đến hòa bình, họa chăng mới diệt được tham nhũng. Ý kiến đó đúng hay sai ?

LÊN MAU.— Sai. Vì đây chỉ là thái độ của những «trâu buộc ghét trâu ăn». Và lại nước nào chẳng có tham nhũng, mà nếu tham nhũng Giao Chỉ lại qua mặt được tham nhũng quốc tế thì cũng là một vinh dự đấy chứ !

THAM NHŨNG.— Nói đợi đến hòa bình mới diệt hết tham nhũng là sai. Vì thời chiến có tham nhũng thời chiến, thời bình cũng phải có tham nhũng thời bình. Sức mấy tội tôi đề cho người ta tiêu diệt nhỉ ?

KHỐ RÁCH.— Thôi xin mấy cha ! Mấy cha đề yên tham nhũng sống, tội tôi còn có cái khổ rách, mấy cha mà diệt tham nhũng có khi tội tôi đếch còn cái gì che thân cũng nên.

HỘT XOÀN.— Đừng ! Đừng nên chờ tới hòa bình mới diệt tham nhũng. Cứ việc tiếp tục diệt đi. Vì mỗi lần hô hào diệt tham nhũng là một lần tội này lại có thêm một mớ hột xoàn mới. Chờ đến hòa bình lâu quá, ai mà chịu được ?

BAN GIÁM KHẢO.— Ô kê ! Khố Rách và Hột Xoàn mỗi toán 2 điểm rưỡi !

BÌNH MỚI RƯỢU CŨ ?

HỎI.— Sau khi Thị Bình oang oang đọc diễn văn 8 điểm tại bàn hội nghị Ba Lê, ông già Bruce có đề nghị một câu «Bình mới rượu cũ». Nhận xét này đúng hay sai ?

LÊN MAU.— Nhất định là đúng. Ông già Bruce là con cáo già ngoại giao, đời nào ông ta nói sai.

THAM NHŨNG.— Đồng ý với Lên Mau. Nhưng giải thích cho rõ là Thị Bình toàn làm nhầm những điều đã nói từ mấy năm nay rồi !

KHỐ RÁCH.— Thi cứ nói toạc ra là Thị Bình lập lại những yêu sách cũ, việc gì phải so sánh bình với rượu, khó hiểu thấy bà !

HỘT XOÀN.— Mới hay cũ thì cũng mặc mụ ấy. Ủi dào, liền bà mà cũng bày đặt chính chị chính em. Mấy ông hơi đầu bần tâm với những lời lẽ của mụ.

BAN GIÁM KHẢO.— Trật chia hết ráo ! Rượu cũ đã dành, mà Bình cũng cũ luôn, còn cũ hơn là khác. Vì Thị Bình hồi Cabot Lodge với Thị Bình thời David Bruce vẫn chỉ là một. Lâu ngày nhất định phải «vi ấy» hơn, cũ xi. Chứ có được đi sửa vì sửa mông, lột da mặt hoai hoai như người đẹp Bình Dương của chúng ta đây đâu, mà bảo là Bình mới ?

(Tiếp theo)

Bà, bèn hỏi :
— Như tôi bị giờ thì liệu có thể làm vợ và làm mẹ được không hở anh ?

— Sao lại không ? Chị không thấy con mẹ Barbara Hutton đã ăn mừng ngũ tuần đại khánh mà vườn lấy chồng được như thường đó ư ? Trông chị cũng hãy còn xuân chán. Thiếu gì kẻ đến lạy lục cầu cạnh để xin làm chồng ?

— Nhưng mà còn ông nó nhà tôi ở dưới suối vàng ? Tôi thú tiết đã gần mười năm rồi. Nay lại đi bước nữa e rằng những đứa thối mồm trong thiên hạ lại sẽ có dịp lên tiếng mỉa mai. Thà rằng tái giá ngay từ đêm bây năm về trước nó lại đi một nhè.

— Đàng nào thì cái vụ khéo chân của chị cũng mang tiếng mỉa thiên hạ rồi.

Tức thì bà Phó Đoan chối tay :
— Khờ lắm ? Tôi đâu có khéo chân

Chính hẳn ta khéo chân tôi đây chứ ? Tôi không có nói dối anh đâu. Tôi cũng chẳng cần chối cãi. Tôi nói có qui thần hai vai chứng giám, có vong hồn ông nó nhà tôi chứng thực cho, nếu tôi mà khéo chân hẳn ta thì đi ra đường xe ô tô mười bánh cán tôi chết lần quay.

Trong lúc bà Phó Đoan và Tận Trung đang đấu hót tung bừng thì bỗng nhiên có những tiếng huýt sáo ở phía ngoài. Rồi tiếp đến là những bước chân người chạy rầm rập. Với một phản ứng vô cùng mau lẹ, Tận Trung xô ghế đứng dậy và nép ngay vào phía sau bà Phó Đoan. Nó nghĩ rằng, đâu có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, dù là bom hay lựu đạn nổ thì nó cũng có thể nhờ cây nơi tấm thân đồ xô của bà che chở hộ. Những miếng lựu đạn có bắn vô thì con mẹ Phó Đoan sẽ lãnh đủ trước.

Bà Phó Đoan cũng rất bản cả cái mình. Và ngo ngác hỏi Tận Trung :

— Chuyện gì đó vậy ?

Phía ngoài, một làn khói lam đặc xẹt đang bắt đầu tỏa ra ngày càng rộng lớn. Và hơi cay xông lên nồng nặc khiến cho lũ Tây Đầm trong cái nhà sấm Continental phải nước mắt ngấn nước mắt dài. Bà Phó Đoan thì hắt hơi lia lia. Bà rên lên hừ hừ. Không phải là một sự rên la sung sướng mà chỉ là một sự rên la vì khổ não.

Tận Trung lẩm bẩm nói :

— Một vụ xuống đường. Các đảng dùi cui đang mở một cuộc « đàn chào » !

Nghe đoạn, mắt bà Phó Đoan sáng rực hẳn lên. Bà rút khăn mùi-xoa ra lau mũi và phát ngôn :

— Họ xuống đường đòi quyền sống ? Thương phế Binh hay là sinh viên học sinh ?

— Chưa biết.

Bà Phó Đoan giục Tận Trung :

— Anh thử ra coi xem là thành phần nào xuống đường ?

Tận Trung lắc đầu quầy quậy :

— Cái trường của tôi bao giờ cũng thủy chung như nhất: ăn thì tìm đến, uýnh nhau tìm đi. Tôi đâu có dại. Nhờ lén phéng ra đây, họ lại tưởng mình thuộc cái đảng xuống đường rồi hốt mình về bốt có phải đại mặt không ?

Bà Phó Đoan lại nài nỉ :

— Thì anh chỉ việc đứng trên vỉa hè nhìn ra thôi mà. Đâu có hề hấn chi. Trừ phi anh xung phong nhào vô Trụ sở cái Bang thì mới bị hốt chứ ?
— Nhưng ra coi rồi để làm cái chi ? Chị tốc kê thấy mờ ! Đưa nào xuống đường kẻ xác nó. Minh hơi đâu mà dính líu vô !

— Thật ra tôi đang háo hức muốn làm một cái gì cao đẹp. Một cử chỉ hào hùng chẳng hạn. Tôi muốn được thiên hạ biết tới như bà đầm Nguyễn Phước Đại hay là mẹ Kiều Mộng Thu. Liên bà phụ nữ con gái mà như hai bà thì kẻ ra cũng số dách. Đồng bào cả nước đều biết tiếng. Còn hơn là cái đám liên ông thanh niên con gái các anh chỉ được cái lên mau là không ai bằng ?

— Chị muốn tham gia một vụ xuống đường ?

— Chính thế. Muốn biết họ đòi quyền sống ra làm sao, mình phải tham gia mí họ chứ. Không nhè lại chỉ đứng ngoài để hô hào cổ vũ cho cái sự

đòi quyền sống xuống.

Rồi bà Phó Đoan của chúng ta lại thúc giục :

— Anh ra đi ! Anh ra mau đi !

Tận Trung vừa đau khổ lại vừa buồn cười về cái sự phát ngôn ấy. Nó nghĩ thầm : « Cứ làm như ra để làm ! Còn lâu tôi mí ra được ! »

Tuy nhiên, nó vườn ngoạn ngoạn tuân theo lời bà Phó Đoan và chầm chậm tiến ra phía vỉa hè để quan sát.

Một toán liên ông thanh niên con trai và liền bà phụ nữ con gái đã xông vào trong vòng rào của trụ sở Cái Bang. Họ ngồi la liệt ở trên thềm. Những cái biểu ngữ được căng ra. Nhìn những biểu ngữ, Tận Trung biết ngay rằng, họ là những sinh viên học sinh đang đòi hỏi quyền sống.

Đề chống lại mí hơi cay, họ trùm giấy bóng kính hoặc những túi ni-lông lên mặt. Một số lớn những vị Cái Bang thì sun soe lại gần họ để an ủi và có vị lại còn khuyến khích họ làm tới là đằng khác.

Trong khi đó, các nhà báo Tây, báo Mèo, báo Mít, kẻ thì chụp hình, kẻ thì ghi chép lia lia. Ngoài ra nhân viên của các hãng Vô tuyến tăng hình ngoại quốc cũng quay phim lu bù kèn.

Nhưng các đảng viên dùi cui đã rầm rộ tiến vô, khí thế mạnh như bài sơn đảo hải. Những tiếng nổ lụp bụp và những làn khói đặc xẹt tiếp tục tỏa ra hơi cay nồng nặc khắp nơi. Đám Cái Bang chịu không nổi phải vội vàng rút lui vô phía trong bỏ mặc xác đám quần chúng.

Trụ sở Cái Bang được khép chặt lại. Một vài cầu chửi rủa vọng ra.

Người ta nghe thấy tiếng la hét của phụ nữ.

— Ôi, cụ chủ tịch ơi ! Người ta đàn áp tôi !

Có người cho rằng đó là tiếng kêu cứu của bà

● XÌ CA RÔ

đầm Kiều Mộng Thu.

Cũng có người lại biểu rằng không phải bà Thu mà là bà Trần Kim Thuê.

Thế rồi hai ông quần chúng đứng ngoài ăn có đã cãi lộn nhau lu bù kèn :

— Chính là tiếng kêu cứu thảm thiết của bà Kiều Mộng Thu. Từ trước đến nay chỉ có bà mí xông xáo để ăn có vào những vụ xuống đường mà thôi.

— Không phải là tiếng kêu thảm thiết. Đó là tiếng kêu the thé. Vậy thì kêu the thé tức là bà Kim Thuê.

— Nhưng bà Kim Thuê rưng hết răng thì còn kêu the thé thế thế nào được. Nếu bà kêu lên, bà rên lên thì người ta chỉ có thể nghe thấy những tiếng phào phào mà thôi.

— Rõ ràng tao trông thấy có hai cha lực lưỡng sọc nách bà đầm Kiều Mộng Thu lôi vô phía trong. Tóc bà dài và rũ ra như con mẹ Phồn Y trong vở kịch Lôi Vũ. Bà Kim Thuê tóc phi-ca-la-dê chứ đâu có để dài.

— Nhưng tao cá mí mày chính là bà Kim Thuê đấy ?

— Mày ngu như chó. Bà Kim Thuê có võ. Sức mấy bà chịu để cho người ta lôi kéo. Đưa nào đụng vào người bà chỉ có nước ốm đôn. Đụng 1, 2 ngày thì không sao, chờ đụng liên miên thì sẽ mặt xanh nanh vàng sớm. Họa may chỉ có bố Lê Tài Hòa mới chịu đựng nổi mà thôi. Và lại bà Kim Thuê là người của nhà nước. Và một khi đã là người của nhà nước không nhè bà lại đi bệnh vực những kẻ chống đối nhà nước. Một lẽ khác nữa, bà cũng là một vị can quốc nữ nhi đốc lòng tận sức trong cái vụ « Người

cây có ruộng » Bà đã từng tuyên bố rằng : « Ruộng của tôi đó, ai muốn cày thì cày ! Cả trăm người cày tôi cũng bắt chấp. Càng cày nhiều bao nhiêu tôi càng khoái tí bấy nhiêu ! »

Sau khi xem xét tình hình, Tận Trung quay trở vô nói lại mí bà Phó Đoan những điều tai nghe mắt thấy.

Bà Phó Đoan hỏi :

— Thế bị giờ tôi xông ra liệu đã đúng lúc chưa ? Tôi muốn cho mấy cái hăng vô tiến tàng hình quay si la ma trong lúc tôi đang cổ vũ cho cái sự xuống đường. Anh bảo có nên chăng ? Mình làm chính trị, ăn thua là ở như lúc này. Tên tuổi mình sẽ lên như điều. Quốc tế cũng sẽ biết tới. Tôi thiết nghĩ không có gì thuận lợi hơn là hoạt động trong cái tình trạng lộn xộn như bị giờ. Mai một họ dẹp yên tất cả rồi, họ mạnh lên rồi thì mình chả còn làm cái cóc khô gì được nữa. Mà những phát vô vịn là chỉ có rừ tù ! Anh xem như mẹ Kiều Mộng Thu đấy. Trước đây, nào có ai biết mẹ người ngợm ra sao đâu. Thế mà chỉ có ăn có vào đám bây vụ xuống đường là cả nước phải biết tiếng. Không đứng trở thành một nữ chính trị gia được cả các thầy lẫn các cha yêu mến.

Tận Trung liếc mắt nhìn ra phía ngoài rồi quay lại nói mí bà Phó Đoan :

— Nhưng mà bị giờ người ta dẹp xong hết rồi. Đó là một vụ đàn chào hết sức chu đáo. Chị có ra cũng là vô ích. Ra để mà người hơi cay à ?

Bà Phó Đoan kêu lên một phát não nuột :

— Trời ơi ! Thế là tôi đã bỏ lỡ một cơ hội ngàn vàng !

— Còn thiếu cha gì cơ hội. Mùa này là mùa xuống đường mà. Còn các cô nhi quả phụ. Rồi lại còn Thương Phế Binh nữa. Đó là chưa kể tới cái vụ Lao động uýnh nhau mí Thương Phế Binh ở Nha Trang, vì cái vụ xe Lam mí lị xe đồ.

Bà Phó Đoan lại hỏi :

— Tôi nghe nói thầy Trí Quang và ông Đạo Dừa sắp dùng xe Lam để đi ra Bắc thuyết phục Cộng sản trong vấn đề huê binh. Hay là tôi đi theo họ vậy. Cuộc hành trình từ Nam ra Bắc, từ ải Nam Quan... í quên... từ mũi Cà Mau ra tới ải Nam Quan chắc là có nhiều sự thú vị ghê lắm. Thứ nhất là lại đi xe Lam. Tôi sẽ xung phong lái xế để chờ thầy Trí Quang và ông Đạo đi. Coi như là đi du lịch vậy.

Và bà Phó Đoan nhắm mắt lại, rồi lại khê từ từ mở mắt ra mà rằng :

— Một cuộc hành trình đầy thơ mộng giữa hai nhà tu mí lị một người quả phụ. Mười mấy niên rồi, tôi chưa được nhìn thấy 36 phở phường Hà Nội. Tôi chưa được thưởng thức bánh tôm ở Hồ Tây. Tôi chưa được ăn cơm Vòng mí lị chuối tiêu trứng cuốc. Tôi chưa được đi lang thang trên đường Cổ Ngư. Hình như ông Đạo đã trao cho một đại đệ tử một bức mật thư để đưa đến tận tay thầy Trí Quang rồi phải không anh ?

Tận Trung gật gù :

— Đó mới chỉ là qua tin tức báo chí thôi. Mà báo chí bị giờ hay tung tin vịt cỡ lắm. Một bữa tôi gặp thầy Mã Siêu — vị sư ông đẹp trai nhất nước Mít í mà — thầy đã ca một bài Tản Cung Oán mà rằng : « Có một ông nhà báo tới đây phỏng vấn tôi về sự tuyệt tích giang hồ của thầy Trí Quang. Tôi nói với ông rằng, muốn biết gì về thầy Trí Quang thì phải hỏi thầy ấy, còn tôi thì không biết gì hết. Ông nhà báo ấy lại hỏi tôi về sự tranh chấp giữa Việt Nam Quốc Tự mí lị Ặn Quang, tôi cũng từ chối rất khéo léo và không có hề mồm mồm phát ngôn một câu nào hết chọi. Thế mà, bá ngo cái ông nhà báo đó, sau khi nhìn cái quạt trần trăm ngăm một lúc rồi bỏ ra về. Và hôm sau tên khốn kiếp đó đã viết tía lia. Nào là thầy Trí Quang hiện đang giả vờ ốm nằm ở bệnh viện Sùng Chinh để điện bích tu luyện và sắp đưa ra một kế hoạch đưa bàn thờ xuống đường như hồi năm 65-66. Nào là giữa các thầy đang có sự chia rẽ trầm trọng. Ông tính xem thế có kỳ không cơ chứ ! Phen này có lẽ tôi phải trình lên các Thượng Tọa phải bẻ quan tòa càng không cho mấy cái tên viết lếu viết láo ấy vô chùa nữa ! »

(còn nữa)

THIÊN-THANH C.ty

KỸ NGHỆ SÚ

Chế tạo đồ gốm đủ loại

6115, Dương Công Trừng - Thị Nghè — Đ.T. 20695

Tổng phát hành

Hãng THỊNH ĐẠT

35B Phan đình Phùng - Saigon — Đ.T. 20447

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON

Đ.T. : 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng

Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ

cả Chúa Nhật và ngày lễ.

Nhạc phẩm tình cảm

Giọt sầu trinh nữ

của THU HOÀI NGUYỄN

đã phát hành trên toàn quốc

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cân

THƯỢNG TÔN LUẬT PHÁP

Gần đây người nhà nước lại hung hăng nhắc nhở đến tinh thần thượng tôn luật pháp. Dĩ nhiên một quốc gia, cho dù là quốc gia Công gô, cũng phải có một hệ thống luật pháp, không những để tổ chức các cơ quan công quyền cho nó ra hồn, mà còn nhằm chỉ phối sự giao dịch giữa nhà nước với người dân, giữa bản dân thiên hạ với nhau, cho cuộc đời có kỷ luật, trật tự tí ti, không thàng nào con nào ý mạnh ăn hiếp ăn đáp người khác được. Cái khuôn khổ mà suốt số mọi người sống trong cộng đồng quốc gia, từ Thiên tử cho đến thất phu bắt buộc phải tuân phục và hoạt động trong đó thời, cấm chỉ không được xé rào bước ra ngoài, được các cụ luật gia mệnh danh là cái trật tự pháp lý của quốc gia. Như thế không những chỉ có dân ngu khù đen có bốn phận phải tôn trọng luật pháp mà chính các đảng nhà nước lại càng có bốn phận phải có tinh thần thượng tôn luật pháp một cách kịch liệt hơn ai hết.

Nhà nước đã tôn hoi tôn sức nhắc nhở tới tinh thần thượng tôn luật pháp, cho nên ngày hôm nay người dân đen cầm cân cũng xin mạn phép kiểm điểm xem cái tinh thần thượng tôn luật pháp của nhà nước cao chót vót tới mức nào.

LUẬT PHÁP NÀO ĐÂY ?

Đồng ý là thượng tôn luật pháp rồi, nhưng thượng tôn cái luật pháp nào đây ?

Có lẽ nên làm một quả xác định ngay rằng cái luật pháp cần được thượng tôn không phải là LUẬT GIANG HỒ, để cho người nhà nước đỡ nhột, mặc dù đôi khi người dân thấp cổ bé miệng đành cam chịu sự chi phối của cái luật giang hồ giang hà này là vì kẹt ở thế chẳng đặng đừng, chẳng thà xin áp dụng luật giang hồ còn hơn không có luật lệ gì ráo trọi! Xin quý vị thông cảm cho.

Vậy thì cái luật pháp mà mọi người đều có nghĩa vụ phải tôn trọng tại đất nước này, từ Bến Hải đến Cà Mau, là luật pháp quốc gia, bắt biết nó là Hình Luật Canh Cải, Dân Luật giản yếu 1883, Dân Luật Pháp quốc được coi là lý trí thành văn, hay là Hoàng Việt Hình luật, Hoàng Việt Hộ luật, Thương luật, hay là các Sắc lệnh, các Nghị Định của Ủy ban Toàn Quyền, Thống sứ v.v... đã ký từ cái thuở nước Đại Pháp còn cai trị dân An Nam ta.

Ấy, luật pháp của nước ta nó nằm cha ba mẹ, hăm bà lằng như thế đó, đồng bào thân mến ạ.

Tuy rằng Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia thống nhất, lãnh thổ bất khả phân, nhưng người dân sống từ Quảng Trị đến Phan Thiết lại chịu sự chi phối của một thứ luật pháp khác hẳn với thứ luật pháp áp dụng cho người dân sinh sống tại Bình Tuy cho tới Cà Mau, mặc dù họ đều là người Việt Nam ta cả.

Tuy rằng Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia độc lập có đầy đủ chủ quyền, nhưng hầu hết các văn kiện lập pháp hay lập quy còn là tác phẩm bằng ngoại ngữ của quý quan Toàn Quyền, Thống Sứ thời bảo hộ xa xưa.

Các nhà lập pháp thân mến của chúng ta, dưới thời đệ nhất cộng huê, còn mãi diễn tích năng bị lãnh tụ «anh minh». Các nhà làm luật của thời đệ nhị cộng huê phần lớn còn mắc bận xuất ngoại, buôn lịch nghèo nghĩa là loại lịch mà các vị nữ lưu năm chính inh trên đó vì quá nghèo không có tiền mua vải, cho nên trên người không có một ly ông cụ vải nào che cả, còn lo xuất cảng tượng chàm, còn bù đầu làm các áp phe béo bờ cho bản thân, làm gì có thời giờ nghĩ tới chuyện quốc sĩ làm cầm là chuyện luật pháp năm cha ba mẹ như vừa tá oán.

Dù sao, công việc đầu tiên của mọi người là phải ráng tập luyện cho mình có một tinh thần trọng pháp.

LUẬT PHÁP LÀ CÁI GÌ ?

Trọng pháp, đồng ý, nhưng không phải bất cứ luật pháp lem nhem nào cũng cần phải được tôn trọng. Bởi lẽ nếu cứ trọng pháp văng tễ, không suy xét như thế thì không những trái nghịch với tinh thần trọng pháp

mà còn là đóng nắp ván thiên cho những tự do căn bản của con người và gián tiếp nối giáo cho giặc độc tài chuyên chế. Cho nên cần phải lên tiếng báo động khi thấy những quái thai trái với nguyên tắc căn bản của luật pháp ra chào đời.

Thật vậy, luật pháp cũng có «luật chơi» của nó, đi ra ngoài «luật chơi» ấy là trật đường rầy. Muốn khỏi trật đường rầy, luật pháp phải là những quy định công bằng, vô tư, nhằm thực hiện sự thiện ích chung trong sự bảo đảm những tự do căn bản của con người. Văn từ của luật pháp cũng phải sáng choang như ban ngày, đặt ra một hình tội thì phải quy định yếu tố của tội phạm một cách phân minh, lại không được cho nó có hiệu lực hồi tố.

Luật pháp được như thế thì khỏi cần ai sui khôn sui đại, bản dân thiên hạ thượng tôn cùng mình là cái chắc.

TINH THẦN THƯỢNG TÔN LUẬT PHÁP CỦA NHÀ NƯỚC

Tinh thần thượng tôn luật pháp của nhà nước bị giờ coi bộ cũng không được cao cho lắm.

Cái luật pháp thượng đẳng nhất là Hiến Pháp chín nút cũng đã bị nhà nước hiếp dâm tam tứ phen. Tối Cao Pháp Viện xác nhận đàng goàng đi nhẹ, không phải T.N dám vu oan giá họa đâu. Đáng nói nhất là vụ Kiêm ước. Sau khi Nghị định Kiêm ước bị Tối Cao Pháp Viện xử tử, số tiền dân đen bỏ ra đóng góp suốt trong thời gian vi hiến bèn không trở về với bến xuân.

Các vụ đuôi nhà cũng lăm vào vòng kẹt cứng. Không có một đạo luật nào cấm thi hành một bản án đã thành nhất định. Thế mà, sau khi kiện tới, kiện lui, có trong tay một bản án đầy đủ văn thức chấp hành khổ chủ lại còn phải xin phép ủy ban liên bộ. Như thế không những trái với nguyên tắc phân quyền, một nguyên tắc căn bản của mọi nền dân chủ chân chính, mà còn bất hợp pháp, bởi lẽ quyết định ngưng thi hành các án vẫn trực xuất nhà đất là một quyết định hành chánh không có giá trị của đạo luật. Dầu cho rằng có một đạo luật trừ quyền thi hành một bản án của một công dân thắng kiện đi nữa, thì ở một quốc gia trọng pháp, khổ chủ cũng có quyền buộc nhà nước phải bồi thường, vì chừng cái quyền được hưởng công lý là một quyền thiêng liêng và căn bản chính hiệu của con người, nằm vạt vèo trên cả luật pháp.

Hình như luật pháp quy định rằng thì là mọi công dân đều bình đẳng trước pháp luật, giàu cũng như nghèo, to cũng như bé, cái chuyện phó thường dân chỉ là chuyện rớt chơi, chứ mọi người đều là dân như nhau, cóc có chuyện chánh phó gì ráo trọi. Ví dụ đã bị một bản án chung thẩm cho đi nằm áp thì ông cũng như thằng, cũng cùng chung hưởng và đồng cam chịu một «rê dim» như nhau, không oong đơ gì hết. Ấy thế mà gần đây có một vụ sự cụ bị gửi đi học luật, khoan bàn đến oan hay ung, chỉ cần biết là đã bị gửi nằm áp thì chỉ có một loại áp. Đàng này, đích thân Đại Vương đã ban chiếu chỉ cho Tề tướng dạy rằng nhà sư đó được nằm tại một áp riêng không phải là áp thường như những tội nhân khác, lại không phải thi hành bản án hoàn toàn như luật pháp quy định đối với các tội nhân khác (như thế là thánh ý dạy rằng tội rằng khổ sai nhưng khỏi cần áp dụng rê dim này), lại có riêng một y sĩ trường đặc biệt săn sóc sức khoẻ, và mỗi ngày được cấp đồ ăn thức uống trị giá... BA TRĂM ĐỒNG. Sự kiện này được chính văn phòng Đại Vương loan báo và các báo chí đều đăng tải, không phải T.N. pha trò nhạt mà phịa ra đâu. Lấy Phạt! Đại Vương chu đáo quá.

Chỉ xin kể sơ sơ mấy bài học về tinh thần thượng tôn luật pháp của nhà nước thế thôi. Dạy học như thế thì «giáo lem nhem sư chi nọ» đấy nhé!

UY QUYỀN QUỐC GIA

Không phải uy quyền quốc gia sẽ sáng choang vì các ông lớn bắt buộc phải lãnh lương cao gấp năm gấp mười công bộc tép riu, để có một đời sống ra vẻ vì «nộp-biết ộp-bli». Cũng không phải uy quyền quốc gia sẽ phơi phới ngang trời cao vì mỗi ông lớn bắt buộc phải có một chiếc xe hơi để đi chuyên, trong áp lực lạm phát ca bài ngựa phi ngựa phi đường xa mà hậu quả chắc như cục gạch là dân đen sẽ lãnh đủ. Trái lại uy quyền quốc gia sẽ tiêu từng khi mà luật pháp không được tôn trọng, hơn nữa khi mà tinh thần trọng pháp chính công bà lang trợ hai năm mươi, khi mà thiên hạ chỉ giữ cái vô, còn cái ruột liêng gấp vô sọt rác. Khi ấy, vì không còn tin tưởng ở luật pháp, bản dân thiên hạ sẽ tự mình lấy công lý bằng đủ ba mươi sáu kiểu, rồi loạn và kiệt suy từ đấy mà ra, dẫu cho uống sấm cao lý thứ thiệt cũng không lại. Mấy vụ lộn xộn kịch liệt gần đây cho thấy căn bệnh ấy đã phát khởi. Xin đừng để nó thành bệnh dịch. Và cũng xin đừng quên câu: «Tiên trách kỷ hậu trách nhân».

đổi thoại với người sạch

● 528. Đ. Hoàng Oanh, Phú Nhuận Saigon.—Vụ án Hà Thúc Nhơn còn rắc rối tờ tình ghê lắm. Ngay đến cái viện «Ám sát» cũng phải né tránh như thế đủ hiểu cái tổ chức tham nhũng của chúng to lớn đến như thế nào. Tuy nhiên, bọn C.O. sẽ chơi hết mình. Đếch có ngân ai hết.

● 529. Một số công chức ở quận Bình Phước Long An.—Vụ ông Bao Công Long An giả đồ đi xét công nho ở xã Lợi Bình Nhơn và giả đồ đi xử án ở các quận để vận động cho liên danh của ông trước ngày bầu cử, C.O không biết đích xác nên không dám có ý kiến. Nhưng dù sao thì liên danh ấy cũng đi doang rồi. Thời cho qua đi các bạn ơi!

● 530. Bạn Trần Thanh Nhân, Biên Hòa.—Cuộc đấu tranh của TPB đã đi vô cái ngõ cụt rồi. Ấy là lỗi không biết đóng cửa bảo n... Xin bạn thông cảm cho. C.O không muốn xía vô cái chuyện thị phi giang hồ này.

● 531. Ô. V.V.T. đường Lê Lợi, Vũng Tàu.—Sợ không đúng như lời thiên hạ đã đồn đại: «Nhất Định nhì Mai». Nếu có thật thì những con sâu mọt ăn cả lần trong lần ngoài của các thương bệnh binh tại Quân Y Viện cần phải đập cho chết. Con Ong sẽ điều tra rõ trắng đen và cho một phát thủy lôi vỡ tan cái Tiềm thủy Đình ấy.

● 532. Nghi Lâm tiểu sư muội, Banmethuot. Yên chí, khi nào về Saigon sẽ tổ chức tiếp đón linh đình. Nếu buồn tình thì cứ viết thư cho C.O. dám ba bài đi. Và đừng quên cổ đồng C.O. cho cả nước Bản Mè. Lần sau viết đừng có tự xưng là hiền muội. Từ ngữ «hiền muội» là để dành cho người khác gọi mình.

● 533. O. Nguyễn C. Tri, Kiến Hòa. Việc thiết lập một danh sách bỏ khuyết để cho những cử tri vắng lai được đi bầu, nó sẽ gây ra nhiều rắc rối lắm. Không thiếu chi người cũng gặp trường hợp như bạn. Chả có hề hấn gì đâu.

● 534. Một độc giả ở Tân Châu.—Những sự phát ngôn của sư cụ chùa Bà Banh kể ra thì cũng ảm ở thiệt. Nhưng sự cụ bị tuột dù rồi. Thời bỏ qua đi bạn ơi.

● 535. Bạn Thanh Quang 921457 Trung Dũng, Gò Vấp.—Có thể là lá thư trước đây của bạn bị thất lạc nên C.O. không nhận được. Đối với các độc giả, dù là giàu nứt đố đổ vách hay nghèo nát mùng toi, hoặc là người lành lặn hay TPB, CO. đều coi trọng như nhau. Nếu bạn muốn phát mại 100 số C.O. ấy thì chúng tôi xin sẵn sàng giới thiệu.

● 536. Ô. Hoàng Vũ Linh, đại lộ Hòa Bình, Cần Thơ.—Rất tiếc bài thơ của ông đã mất thời gian tính rồi. Giá đưa sớm một chút nữa thì hay biết bao!

● 537. Một độc giả ở Dalat.—Bài «Ngư, tiêu, canh, độc» lần này không thể đăng được. Xin bạn thông cảm cho.

Linh Mục
NGUYỄN LẠC HÓA
Hiệu Trưởng

TRƯỜNG TRUNG TIỀU HỌC

KHAI TRÍ

— Trường sở rộng rãi sạch sẽ
— Kỷ luật nghiêm minh
— Do các giáo sư đầy kinh nghiệm điều khiển

144 Trần Hoàng Quân — Cholon
ĐT : 36.973

Hàm thụ ĐẠI HỌC

Nhận : Ghi danh, lo bài học, nạp đơn thi Đại Học : Luật Khoa, Văn Khoa Saigon và Viện Đại Học Vạn Hạnh xin liên lạc với

Trung tâm hàm thụ ĐẠI CHÚNG

66B Công Lý Saigon — Hộp thư 2162 ĐT 91.134
Cơ sở giáo dục lý tưởng của các bạn
Không có hoàn cảnh đến trường muốn học :

— Thi Trung học - Tú tài - Anh văn thực hành
— Nhật ngữ - Radio, Television, Kỹ nghệ lạnh
— Tốc ký, Kế toán : Việt, Pháp, Mỹ

TỔ SƯ ĂN GIAN.

Ông Trần Minh Tiết, Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện kiêm Chủ tịch Hội Đồng Tuyên Cử Trung Ương vừa tiết lộ một câu chuyện ăn gian vô cùng hấp dẫn trong cuộc bầu cử Thượng viện vừa qua. Cái phương pháp ăn gian này thật là mới mẻ, chẳng cần phải đục đít thùng phiếu, cũng chẳng cần phải tổ chức những vụ giả vờ làm Cộng Sản để đánh cướp thùng phiếu mang đi thủ tiêu.

Số là tại phòng phiếu 157 ở ấp Xóm Mới, quận Hòa Tú, tỉnh Ba Xuyên, chẳng biết các ông lớn bé nào ăn ra rằng mà khi kiểm phiếu chỉ thấy có ba tên danh là có phiếu mà thôi. Mỗi liên danh có vừa đúng 308 phiếu, còn 13 liên danh khác thì mang con số Zero to tởm!

Các liên danh nạn nhân kêu trời như bọng! Và họ dám đơn đi kiện lung tung xoè. Rút cuộc mọi vụ được đưa tới Ba tòa quan lớn xét xử. Tòa phát Ông Trưởng phòng 5 sin về tội vi phạm tính cách tự do và thành thật của cuộc bầu cử, còn Ông Phó thì cũng bị phạt 2 sin về tội đồng lõa.

Rất tiếc bọn Con Ong không được biết tên tuổi hai vị tổ sư ăn gian ấy, để công bố cho bản

dân thiên hạ được tỏ tường. Sự ăn gian của hai cha này còn trứ danh hơn cả cậu Sáu Long An, một chuyên viên đếm phiếu của Quốc Hội.

Người ta ngỡ rằng khi nào Luật Chương Trình bị Thượng viện phủ về Hạ viện, thế nào ông chủ tịch Nguyễn Bá Lương cũng mời cho kỳ được hai cha này về mần cái công việc kiểm phiếu hộ.

Như thế để cho nó chắc ăn.

Các anh muốn giờ tay giờ chân thế nào thầy kể các anh, nhưng tôi vườn cứ đếm theo cái cách đếm của tôi.

ĐỐI THỌ GIỮA NGHỊ GIẢI VÀ TƯỚNG SOẠN

Thế là chỉ trong vòng có hai ba tháng nay, tên tuổi nghị Giải đã như cái mợ đặc vang lừng trong bốn cõi. Đồng bào cả nước đều biết tiếng và cho rằng Mít Giải là một thứ xâm mình, có tay ngái vững ghê lắm, không khéo lại có bùa Cao Man nữa.

Sau khi chơi một lúc ba bốn bà lớn, khiến mấy bà kêu oai oái, và mấy bà lại để tội cho mấy ông lớn rằng, tại mấy ông lên mau quá, Mít Giải lại tiếp tục chơi đến một ông tướng pháo binh.

Một người mà dám đụng tới pháo binh tất nhiên là phải có cái lá gan to bằng gan tướng cướp. Như vậy người ta thấy rằng, nghị Giải còn can trường hơn nghị Chức và nghị Tái Sách nam rôn rất nhiều.

Nghị Chức vừa thấy tướng Đồ Cao Trí thách thức đấu ba toong và đấu súng đã co ngay vôi lại. Còn nghị Tái Sách nam rôn thì khi thấy có một đứa bỏ cha bỏ mẹ nào liêng cái quả lựu đạn thúi ở trước cửa nhà mình thì bèn la làng, cầu cứu ngay tới quốc tế rằng, mình sắp bị ám sát và đã bị ám sát hụt.

Còn nghị Giải thì vườn bằng chân như vại, đầu răng tướng Pháo binh Phan Đình Soạn đã chính thức gửi một lá thư cho ông để thách thức một cuộc đối thọ ở ngay chốn nghị trường với sự có mặt đông đủ của bá quan văn võ trong chốn trào ca và của báo chí trong và ngoài nước nữa.

Tướng Soạn đã cử hai Ông Tá Trần Văn Ân, nguyên Giám đốc Báo chí Bộ Thông Tin và hiện là Trưởng khối Giao tế Dân Sự Bộ Tổng Tham Mưu và Tá Hùng trưởng khối Chiến tranh chính trị của ngành Pháo binh, tới gặp Mít Giải để bàn định chương trình cuộc đối thọ ấy.

Tá Hùng có xin Mít Giải cho biết trước những câu hỏi, nhưng Mít Giải từ chối cái rụp. Nếu biết trước thì còn thú vị tính thâm quái gì nữa. Như thế chẳng hóa ra là giàn cảnh như cái mục « Người dân muốn khóc » vườn diễn ra trên Ti Vi ư?

Trong bức thư gửi cho Mít Giải, tướng Soạn

có hăm rằng, nếu trong vụ cãi nhau bằng mồm này mà Mít Giải thắng, thì tướng Soạn sẽ từ chức cái rụp, không bao giờ thêm sớ vào khẩu súng cả nông nữa.

Cũng may mà tướng Soạn không thách Mít Giải đấu súng. Bởi lẽ nếu có một vụ đấu súng thì không hiểu rằng cái tai kiếp trong giới võ lâm này sẽ đi đâu quần chúng nhân dân đi tới đâu? Chắc chắn là phải đi tới chốn nghĩa địa Tây hết chọi.

Bởi lẽ dưới trướng tướng Soạn có ít ra vài trăm khẩu cà nông đủ các cỡ. Ông chỉ cần cho vài ba khẩu khai hỏa là cũng đủ chết cha thiên hạ rồi. Dù Mít Giải có chui xuống hầm, hay xuống lỗ chẳng nữa thì cũng bị cà nông bắn cho tan xác phác. Và như thế thì cái vụ trâu bò húc nhau này, ruidi muoidi sẽ đi doang hết.

Nhưng may quá lại không có đấu súng mà chỉ có đấu khẩu.

Từ trước đến nay, ai nấy đều biết rằng, về phương diện đấu khẩu tức là únh võ mồm thì phải nói là những mụ nặc nô ở chợ Đồng Xuân và chợ Bến Thành hoặc chợ cá Trần Quốc Toàn là số dách, nhất thiên hạ. Họ đấu võ mồm nghe có vẻ có sách, rất nên là một sự văn chương bình dân như sau này.

Nếu tướng Soạn mà được sự hỗ trợ của các mụ nặc nô ấy thì sẽ có thừa sức để thắng Mít Giải, và ngược lại nếu Mít Giải vận động được cái đám nhân loại lem nhem ấy làm hậu thuẫn thì cũng ăn đứt được tướng Soạn như bỡn.

BATMAN 14 GIẾT DẶNG GÔ 7 TUỔI.
Chuyện này xảy ra tại tỉnh Bình Dương.

MỘT ÔNG SƯ, MỘT ÔNG ĐẠO CƯỚI XE LAM PHOONG PHOONG RA HÀ NỘI

Ông Huỳnh Ngọc Mỹ, đại diện của ông Đạo Dừa mới đây đã tới chùa Ấn Quang để trình lên sư ông Thích Trí Quang một bức mật thư mà nội dung là một « kế hoạch hòa bình Thiên định ».

Trong thư, ông Đạo Dừa đề nghị mí sư ông Trí Quang một cuộc vượt tuyến bằng xe Lăm-Bét-Ta, rồi cứ thế phoong phoong đi ra Hà Nội. Một ông Sư, một ông Đạo, hai người đeo nhau, phía trước có cầm lá cờ quẻ ly, phía sau có cái lồng chim cu.

Người ta có thể tưởng ra rằng đây là một cuộc « vận lý trường chinh » để tìm kiếm hòa bình. Con đường từ Nam ra Bắc, khúc khuỷu, quanh co rồi lại xuyên rừng xuyên núi, thiết là thiên nan vạn nan, không hiểu hai bố già, với cái xe Lăm-bét-Ta cộc cạch làm sao mà có thể đi đến nơi đến chốn được. Nếu không bị cộp vô thì cũng bị du kích nó vô. Ấy là chưa kể đến cái sự xe bị ăng ban ở dọc đường, hoặc là bị hết xăng ở những nơi khi ho cò gáy.

Hòa bình thì ai cũng thích ghê lắm. Nhưng Con Ong xin can hai bố, nên tìm kiếm hòa bình bằng cái kiểu khác thì hơn là cái kiểu đi Lăm-Bét-Ta.

Một bữa kia, chú Django 7 tuổi, tên thiệt là Vũ Văn Hiền, đến chơi nhà chú Batman Đặng Ngọc Dũng, 9 tuổi. Lâu lắm mới thấy Batman mò lại chơi Django bèn đòi mấy cuốn sách loại Cao bồi vườn bày bán ở hè ở vỉa hè với giá 1 tỉ một cuốn, trong đó in toàn những hình ảnh Batman và Django bắn giết nhau lu bù kèn và sách này đã được nhà nước kiểm duyệt hẳn hoi, và người ta coi như là loại sách hồng của nhi đồng Mít hiện nay.

Batman biểu rằng chưa coi xong, cần phải nghiên cứu thêm dăm bảy thế võ nữa rồi mí trả. Thế là hai bên lờ lờ qua tiếng lại. Django tức khí chạy vụt vào nhà, bắc ghế leo lên lấy khẩu súng lục của một đảng viên Dũi Cui ở trọ tại đây và hùng hục chạy ra để ăn thua đủ mí lị Batman.

May mắn thay Django lại vợ được Franco Nero (vua cao bồi trong các loại phim Macaroni Western) Nguyễn Văn Giao 14 tuổi vốn là người giúp việc trong nhà, vườn thường cùng Django chơi trò súng bắn nước. Django liền trao khẩu súng cho Franco Nero để nhờ y thanh toán Batman.

Kể nào bắn chậm thì kẻ ấy phải chết. Aujourd'hui ma peau, demain la tienne! (Bữa nay mí giết tao, thì mai đến lượt mí!).

Và Franco Nero đã giờ súng lên nhắm vào đầu Batman bóp một phát.

Thế là hồn Batman bèn phiêu diêu miền cực lạc. Nội vụ đưa ra trước ba tòa Ông lớn.

Kết cuộc Franco Nero, kẻ giết mướn bị Ông Tòa phạt một niên tù ở. Còn Django bé bỏng thì Tòa truyền giao cho bố mẹ đương sự phải dạy dỗ cẩn thận.

Đáng lý ra thì Ông Tòa cần phải phạt thêm những đứa khốn nạn đã chuyên môn in các loại sách nhằm nhĩ để đầu độc con trẻ. Những sách này bị giờ nhiều quá xá, đếm không kể xiết. Chỉ toàn là chuyện xúi trẻ ăn cứt gà: giết người, trộm cướp. Không những thế lại còn khiêu dâm ra rít.

Chúng còn in cả các loại thâm cung bí sử của Võ Tắc Thiên mí Từ Hi Thái Hậu ra để bán cho con nít coi. Thánh tiên sư cả làng cha nhà chúng nó!

LỜI CẢM TẠ
Của liên danh số 11

Danh hiệu **DÂN TỘC** - Dấu hiệu **HOA SEN**

Liên danh số 11 Danh hiệu Dân Tộc dấu hiệu HOA SEN. Xin chân thành tri ân các tổ chức Tôn giáo, Đoàn thể chính trị và quý vị cử tri trong toàn quốc đã dồn phiếu cho Liên danh chúng tôi đắc cử về vang trong kỳ bầu cử bán phần Thượng Viện vừa qua.

Chúng tôi nguyện cố gắng phục vụ quốc gia và dân tộc để khỏi phụ sự tín nhiệm của quý vị.

GS. Vũ Văn Mẫu	BS. Nguyễn Duy Tài
GS. Trần Quang Thuận	Ông Trần Duy Đôn
NS. K. Sor Rot	GS. Phạm Đình Ái
BS. Tôn Thất Niệm	Ông Tôn Ái Liêng
GS. Bùi Trường Huân	NS. Tôn Thất Đình

LỜI CẢM TẠ CỦA
Liên danh Mặt Trời

Liên danh Mặt Trời xin chân thành tri ân: Đồng bào cử tri toàn quốc, Quý vị lãnh đạo tôn giáo, Quý vị đại diện Đoàn thể, Nghiệp đoàn, Quý vị thân hữu, cảm tình viên, cử động viên và đại diện cho Liên danh Mặt Trời tại địa phương đã nồng nhiệt ủng hộ và bỏ phiếu Liên danh Mặt Trời được trúng cử ngày 30-8-70 vừa qua.

Liên danh Mặt Trời vô cùng cảm kích và nguyện sẽ luôn luôn cố gắng, thi hành nhiệm vụ Nghị Sĩ trong tinh thần phục vụ Quốc Gia Dân Tộc, để khỏi phụ lòng tín nhiệm của quý vị và đồng bào.

Huỳnh Văn Cao	Lê Phước Sang
Trương Tiên Đạt	Nguyễn Thôn Độ
Y Bling Buon Krong Pang	Nguyễn Hữu Lương
Trần Văn Quà	Sơn Thái Nguyễn
Trần Ngọc Oánh	Phạm Nam Trường

LỜI CẢM TẠ
Của liên danh
Hòa bình công chính

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ đồng bào cử tri, quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo, các chiến hữu và thân hữu trên toàn quốc, đã tận tình ủng hộ cho Liên Danh chúng tôi thu hoạch được một số phiếu quan trọng trong kỳ bầu cử vừa qua.

Được phần khởi bởi sự tín nhiệm lớn lao của đồng bào cử tri, của quý vị và các bạn, chúng tôi nguyện đem hết tâm lực tiếp tục góp phần vào công cuộc tranh thủ cho xứ sở một nền hòa bình công chính, trong khung cảnh hòa giải dân tộc và đoàn kết Quốc Gia.

Thay mặt Liên Danh
Thụ ủy **TRUONG VĨNH LỄ**

Con Ong nghĩ gì về trường hợp Ngô công Đức «và đồng bọn»?

● Hòa bình không đồng nghĩa với đầu hàng. Chống Cộng không đồng nghĩa với du đưng. Nếu là người quốc gia, hãy nhìn thẳng vào mặt nhau mà nói chuyện với nhau một cách ôn hòa.

Từ một tuần lễ nay, tên tuổi Ngô Công Đức bỗng nhiên nổi bật trong câu chuyện thời sự. Báo của Ngô Công Đức và những người bạn Ngô Công Đức tất nhiên bênh Ngô Công Đức. Trong khi đó, radio và tivi nhà nước chửi Ngô Công Đức.

Nhiều dân biểu nghị sĩ chống Cộng chửi Ngô Công Đức không tiếc lời. Lực Lượng Đại Đoàn Kết đòi «hỏi thăm sức khỏe» Ngô Công Đức. Nghị viên Hoàng đình Từ treo giải một triệu cho những ai hạ sát được Ngô Công Đức, và Nghị viên Nhữ Văn Ủy bản một phát súng giữa Hội Đồng Tỉnh Gia Định cảnh cáo Ngô Công Đức.

Ngô Công Đức đã làm gì mà tự nhiên tên tuổi nổi bật như vậy?

Sau bầu cử, ông Nghị thất cử Trần Ngọc Nhuận có lần tuyên bố tình hình VN sẽ có biến chuyển, và những người như Ngô Công Đức, Lý Quý Chung v.v... sẽ thành những phần tử quan trọng.

Người ta không biết rõ ý nghĩa của tiết lộ «ôm ờ» kể trên, chỉ biết ông Nghị Nhuận thường tỏ ra là người khá thông thạo tin tức về phía người Mỹ.

Thế rồi trước khi lên đường đi Âu Châu ngày 15-9, Ngô Công Đức công bố một cái gọi là tuyên ngôn của nhóm dân biểu Ngô Công Đức, về hòa bình VN. Hôm sau, báo của Ngô Công Đức lại cải chánh rằng tuyên ngôn đó không phải là của «nhóm dân biểu NCD», mà là của nhiều nhân viên, đoàn thể, dân biểu, mà Ngô Công Đức chỉ là kẻ phát ngôn.

Nội dung tuyên ngôn gồm hai phần:

— Phần đầu nhận định về cuộc chiến hiện tại đã kéo quá dài.

— Phần nhì gồm một đề nghị ba điểm đề vấn hòa bình VN.

1— Xuống thang chiến tranh và rút hết quân ngoại nhập khỏi Nam VN.

2— Thành lập một chính phủ lâm thời được cả hai bên thỏa thuận.

3— Tuyên cử tự do để định đoạt tương lai chánh trị Nam VN.

Dư luận chống Cộng đã phản ứng dữ dội về tuyên ngôn trên, cho rằng phần nhận định không kết tội Cộng Sản, thế là không vô tư, có âm mưu bênh vực Cộng Sản.

Phần đề nghị giống như đòi hỏi của Cộng Sản. Và tuyên ngôn của Ngô Công

Đức đưa ra trùng hợp với việc Thị Bình công bố kế hoạch 8 điểm tại hòa đàm Ba Lê.

Trong 8 điểm của Thị Bình cũng có những điểm tương tự như đề nghị do Ngô Công Đức đưa ra.

— Mỹ và quân ngoại quốc theo phe Mỹ (Đại Hàn, Thái, Úc, Tân Tây Lan)... phải rút ra khỏi Nam VN trước 30-6-71.

— Lập chính phủ liên hiệp lâm thời ở Sài Gòn, «không có Thiệu — Kỳ — Khiêm».

— Tổng tuyển cử bầu quốc hội làm hiến pháp khác, định thể chế mới cho Nam VN. (Xóa bỏ thể chế hiện tại).

Độc giả cứ việc so sánh đề nghị do Ngô Công Đức công bố với những đòi hỏi của Thị Bình, «ngoại trường VC», sẽ thấy ngay lập trường của Ngô Công Đức giống hay là không giống lập trường của Cộng Sản.

Người chống Cộng tích cực, bảo rằng đề nghị của Đức giống đòi hỏi của CS, và như thế là phản bội, phản quốc, vi hiến, tay sai của Cộng Sản, cần phải đánh vỡ mặt Ngô công Đức ra, gạt hẳn ra khỏi Hạ Viện, bắt bỏ tù như Trần ngọc Châu v.v...

«Đồng bọn» của Ngô công Đức như Dương Văn Ba, Hồ Ngọc Nhuận v.v... thì bảo rằng đề nghị do Đức đưa ra khác với đòi hỏi của Cộng Sản, và không thể nào chấp nhận được việc xóa bỏ thể chế hiện tại để lập một thể chế mới tại Nam VN.

Trong khi đó thì Ngô Công Đức không có mặt ở VN.

Con Ong là tờ báo có một lập trường cố hữu, là chống Cộng tích cực. Thằng nào định làm lợi cho Cộng Sản, là đánh nát như tương.

Riêng về trường hợp Ngô Công Đức thì thấy như sau:

1) Ngay báo TinSáng của Ngô Công Đức cũng nói lại về đề nghị của Ngô Công Đức đưa ra. Vậy dư luận hiện tại có phát biểu trung thực lập trường của Ngô Công Đức không?

2— Nếu Ngô Công Đức quả thật có đưa ra những đề nghị như báo đăng, mà bây giờ chối, tức là đã nhận thấy sự sai lầm của mình, thì bỏ qua, không thêm nói đến nữa.

3— Nếu Ngô Công Đức xác nhận lập trường của ông ta, và lập trường đó quả thật có lợi cho Cộng Sản, thì lúc bấy giờ, cứ lập trường đó mà đánh.

Vì vậy, lập trường của bọn quá khích Con Ong trong vụ này là không nên chống Ngô Công Đức một cách ôn ào,

vi không đáng làm như vậy.

Và đề nghị: — Trước hết chủ tịch Hạ Viện đã ký giấy cho Ngô Công Đức xuất ngoại. Bây giờ hãy đánh điện gọi ngay Ngô Công Đức trở về để hỏi cho ra lẽ về lập trường của ông ta.

— Nếu ông ta về, xác định rõ lập trường, thì Hạ Viện cũng như dư luận sẽ xét ông ta trên lập trường đó.

— Nếu ông ta sợ mà trốn luôn không về, thì coi như một kẻ đào tẩu hèn hạ,

chẳng đáng nói đến nữa.

Nhà nước ta vốn tốt bụng chẳng hiểu tốt bụng thật hay vì sự ngu si, đã lần lượt quảng hoa cho Trương Đình Dzu, Cho Trần Ngọc Châu. Hoa bây giờ mắc lắm, không nên quảng vung vít như vậy.

Ngồi rù, gãi hàng giái lẫn tên Trần Văn Hương

ĐEP MẶT DÂN TIẾN

Hạ Viện nước ta đã nổi tiếng thế giới về những vụ nham nhở, nhưng nổi tiếng nhất Hạ Viện là khối Dân Tiến.

Cái khối này nổi tiếng, vì nó thân Hành Pháp, nói đúng ra, là thân ông Phụ Tá Nguyễn Cao Thăng, và vẫn được gọi là khối Dân Tiến.

Người giúp cho khối này nổi tiếng đầu tiên, là ông Tu bíp Trần duy Tự, «chủ tịch tiên khởi» của khối. Dịp Tết con gà, ông đã đi Hồng Kông mua về hàng ngàn cuốn lịch coi trường, bảo là để tặng cử tri.

Người thứ hai làm cho khối này nổi tiếng là ông Phạm duy Tuệ, ông vốn là một tay cự phách thân Hành Pháp, nhưng khi khối này xuống dốc, ông hết xài, thì ông quay lại chửi Hành Pháp không tiếc lời. Người ta còn đồn rằng ông xuất ngoại liên miên, và mỗi lần xuất ngoại với một «bà xã» khác nhau. Chẳng hiểu có thật như vậy không. Nếu không thật, thì xin ông dân biểu bỏ qua đi cho.

Mà nếu thật, thì chúc ông càng ngày càng có nhiều «bà xã» để xuất ngoại.

Từ khi ông Phụ Tá đi Tây chữa bệnh, thì cái khối Dân Tiến kể như tan rã. Trường nó tan rã thì hết nổi tiếng. Ai ngờ vẫn còn tiếp tục nổi tiếng.

Sáng 22-9 vừa qua, cùng đi một chuyến máy bay E. Giao Chỉ trên chặng đường Sài Gòn Đà Bắc với Phó Tổng Thống Kỳ, đáng lẽ có cả một phái đoàn dân biểu 5 người. Nhưng trong khi đám điều hầu Giao Chỉ đang sục sùi giọt ngấn giọt dài tạm biệt Phó Tổng Thống và Phu Nhân bên cổng danh dự thì bên chỗ kiểm soát hành lý, Quan thuế phi cảng khám thấy tám trăm ngàn bạc VN (800.000 VNĐ) trong va li của ông Dân Biểu Nguyễn Văn Chính. Ông này vốn thuộc khối Dân Tiến.

Thế là bỏ mẹ rồi, có chạy đằng trời. Dân biểu mang hàng lậu từ ngoại quốc về, có thể «thông cảm», hay nạt thuế là xong. Nhưng mang lậu bạc Việt Nam đi ngoại quốc, là phạm tội phá hoại kinh tế quốc gia. Lại bị bắt quả tang, đêch được hưởng quyền bất khả xâm phạm nữa. Chỉ có một trường hợp là Hạ viện can thiệp, thì mới mong thoát khỏi tù tội. Nhưng mặt mũi nào Hạ viện đi can thiệp cho một «đồng viên» bị bắt quả tang về tội buôn bạc lậu?

Có ông Thầy địa lý Kampuchea đã bảo: Hạ viện còn đặt trụ sở ở nhà hát tây thì còn mặt.

TÒ CHUỘT
Hội chợ Quốc Tế Osaka đã bế mạc. Các nước bắt đầu dẹp tiệm. Các em tiếp viên người Việt cũng đã về nước. Nhưng hội chợ bế mạc, mà những chuyện bê bối của gian hàng Việt Nam chưa thể bế mạc được.

Những người tham dự ngày bế mạc hội chợ đã cho biết về những chuyện bê bối của gian hàng VN như sau:

1— Theo quy định của hội chợ, tất cả gian hàng của các quốc gia sẽ đóng cửa vào 9 giờ tối ngày 12-9. Vào những giờ chót du khách vẫn còn thăm viếng tấp nập nên các gian hàng đã mở cửa đến đúng 9 giờ. Riêng gian hàng VN đã đóng cửa từ 8 giờ tối đề... nháy mắt. Trong khi du khách vẫn còn muốn vào thăm!

2— Một vụ tham nhũng khổng lồ tại gian hàng VN, là vụ bán tem (cờ thơ) lậu. Chính Phủ cho phép mang sang hội chợ một số tem để bán cho du khách làm kỷ niệm. Tiền thu được, tất nhiên bỏ vào quỹ của nhà nước. Vì tên tuổi VN đang được nhắc nhở tới nhiều, du khách thế giới và Nhật Bản rất chú ý đến VN, và tranh nhau mua tem VN làm kỷ niệm, nên một con tem 5 các, đã bán với giá 300đ, mà thiên hạ vẫn chen nhau mà mua. Vì thế mới xảy ra chuyện tham nhũng, là tem từ VN mang sang, thì xếp đống vào một chỗ, trong khi người ta thuê các nhà in bên Nhật in tem giả (kỹ thuật của Nhật có thể còn in đẹp hơn tem thật) để bán cho du khách. Mỗi ngày thu được hàng trăm ngàn tiền bán tem. Cứ tính ra thì biết số tiền này lên đến bao nhiêu triệu? Ở tham những ở Hội Chợ Osaka còn nhiều chuyện ly kỳ, sẽ khui ra dần dần...

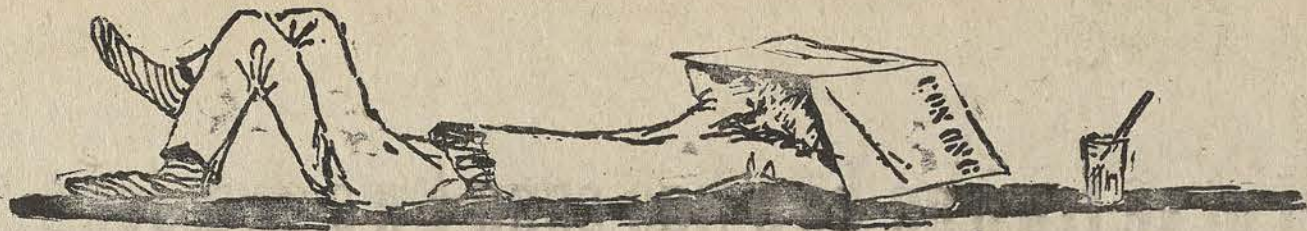
ĐẦU VOI ĐUÔI... THẦN LẦN

Đây không phải vụ đầu voi đuôi chuột trình diễn thành đuôi chuột ở Thượng Viện, mà là vụ đối thoại giữa ông Nghị Giải và ông Tướng Soạn. Ông Nghị 3 niên Bùi Văn Giải dùng chút hơi tàn của những ngày sắp ra đi tố tham nhũng vung vít, khi ông tố trúng bình chũng Pháo Binh, thì liền bị phản pháo. Ông Tướng Pháo

thách ông Giải đối thoại ôn hòa xem ai trúng ai sai. Nếu ông Giải tố bậy, thì báo chí thanh minh đùm để bảo vệ «tiết hạnh» của ông Tướng Pháo. Ngược lại, nếu ông Nghị tố đúng, thì ông Tướng xin từ chức ngay.

Cả nước chờ mòn vào khen cuộc đối thoại kể trên. Nhưng khi nó thực sự diễn ra ngày 19-9 tại Thượng Viện, tuy có đôi chút hào hứng và lịch sự, nhưng chẳng đi đến đâu. Ông Tướng xác nhận ông Nghị tố đúng trăm phần trăm, nhưng lại bảo ông không có trách nhiệm, thế là... huê!

Đã biết ông Nghị tố đúng, và cho rằng mình vô trách nhiệm, thì chỉ cần ra một lời minh xác là đủ, bày đặt đối thoại làm gì cho tốn nước bọt.

CÁ KÊ DÊ NGÕNG

MIỀN NAM, CÒN CÓ AI SẠCH KHÔNG?...

Miền Nam này, còn có ai sạch không?... Tôi muốn đặt câu hỏi ấy với những người thích tổ vung vít, tổ không cừa một ai. Nếu miền Nam này, không còn ai là người sạch, thì những người bội mặt đá nhau ấy, không nên sống ở đây nữa. Quý vị đã tự hào rằng, chỉ còn có quý vị là con người. Không còn ai là người nữa, thì quý vị sẽ ở với ai?...

Chúng tôi không dám nói rằng cái xã hội miền Nam này sạch sẽ. Có rất nhiều chuyện bần. Vì vậy, chúng tôi mới làm báo đối lập. Nhưng đối lập, không phải là phá hoại, không thể đứng quay mặt lại nhau, chỉ vào mặt nhau, bới lông tìm vết, cái tóc mang chẻ ra làm tư, làm tám, để mà chê nhau, vấy dơ lên mặt nhau.

Tôi không đồng ý với một vài vị dân biểu ở đây, cái gì của Nhà Nước Giao Chỉ, đều bị chê hết. Dù sao thì trong mười việc làm của Nhà Nước, cũng có được ba việc đáng khen. Nếu là những kẻ đối lập chân chính, với lòng thành muốn xây dựng đất nước này, thì chỉ nên chê bảy việc, mà khen ba việc. Có chê, cũng phải có khen, đó mới chính là công việc của một người yêu nước vậy.

Cách đây đã lâu, thiên hạ vẫn khinh những kẻ đi tố cáo người khác. Công việc tố cáo người khác, làm cho kẻ này phải thất điên, bát đảo với cơ quan hành pháp, với cảnh sát, công an, công việc đó là công việc của những tên chỉ điểm, mật vụ. Làm cái nghề đó thì ngàn đời không khá được. Nhất là khi tố oan cho một người khác, thì sẽ mang một mối ân hận suốt đời.

Chúng ta hãy trông gương những kẻ một thời đi làm mật vụ, còn sống nhan nhản quanh đây. Không một kẻ nào có một tuổi già được thành thoi, yên nghĩ. Có nhiều kẻ, một đêm chỉ ngủ được vài ba giờ, vì cứ hề nhắm mắt, là lại thấy hiện lên hàng trăm khuôn mặt oán hận nhìn mình, để rồi len vào giấc ngủ những giấc mơ quái đản. Những kẻ đi tố cáo người khác, chỉ có thể giết được một người. Mà giết được một người, thì chỉ là một kẻ sát nhân. Giết được nhiều người thì mới có thể thành anh hùng. Mà muốn trở thành vĩ nhân thì phải tiêu diệt cả nhân loại. Một tên chỉ điểm, một tên mật vụ, không có một cái tài để làm anh hùng, hay làm vĩ nhân.

Nhưng với sự đi tố cáo người khác, ngày nay, đã được nâng lên hàng chính nghĩa. Có gì để làm cho ta lạ đâu! Khi một người dân thường, đi tố cáo người khác, thì đó là một tên chỉ điểm. Nhưng nếu người tố là một đảng dân biểu, đảng nghị sĩ, thì sự tố ấy đã nghiêm nhiên trở thành một vấn đề thời sự, một vấn đề làm rung chuyển xã hội, đã đang lung lay tới tận rễ. Con người, nếu muốn sống yên ổn, thì phải ừ lì như đám cỏ cây. Muốn đón một ngọn gió, thì phải cố gắng vươn lên, vượt cao hơn những loài cỏ dại. Nhưng hai loại cỏ ấy, không biết rồi đây, ai sẽ gục ngã trước ai?

Trong mục này, có một lần, tôi đã luận về hai chữ thời thế. Có nhiều kẻ sinh ra ở thời này, không tìm được một cái thế đứng trong xã hội, nên đã than thở rằng «Sinh bất phùng thời», hay đã đầu thai làm thế kỷ. Có thể rằng tôi đồng ý, vì chính tôi, cũng là người đã từng than thở như vậy. Trước tôi, đã có những bậc đàn anh như Vũ Hoàng Chương, như Nguyễn Tuân. Tôi còn nhớ cả một câu, giọng rất khinh đời của Nguyễn Tuân: «Đất chúng tao, đâu có bạc đãi gì mày? Gạo thì trắng, nước thì trong mà người thì lành!...

Tôi muốn nói với những kẻ lớn tiếng chê bai miền Nam này một câu. Miền Nam này, chúng tôi đâu đã bạc đãi gì các anh? Ưu đãi nhiều nữa là khác. Vì những kẻ lớn tiếng chê bai xã hội này, đều đã được xã hội chiều chuộng quá kỹ. Có những kẻ bắt tài được ngồi ở một cái ghế thật cao, mà vẫn lớn tiếng chê rằng đời không có kẻ mắt xanh. Có những kẻ chỉ đáng mở tiệm giặt đồ, đầu đồ Mèo, cũng đã nhẩy vọt một bước lên dân biểu, nghị sĩ, lãnh những số lương kếch sù, làm ghen tức cả những con người đầy thiện chí phục vụ đất nước. Thử hỏi như vậy, họ còn lớn tiếng chê bai những gì?...

Mới đầu, tôi còn cảm thấy những đảng nghị sĩ, đứng giữa nghị trường, lớn tiếng tố cáo một vài ba ông Trưởng, là những người can đảm. Nhưng về sau, thấy những sự tố cáo ấy không còn tính chất vô tư nữa, phần nhiều là «nặng về phần trình diễn», bắt buộc tôi phải lên tiếng, xin can...

Người dân miền Nam hiện nay, dù sao chăng nữa, cũng mong cái chế độ này, tồn tại... Cộng sản vẫn là một thứ thú dữ, không thể sống chung với Người. Tôi còn nhìn thấy cả một sự đón gió của vài ba đảng dân biểu, khi đánh hơi thấy sự liên hiệp có thể thành hình tại miền Nam, đã có những thái độ phá hoại. Những người bị tố nhiều nhất hiện nay, tổ một cách vu cáo hèn hạ, tổ thẳng tay không thương xót, đều thuộc về thành phần người Bắc, bỏ quê hương vào đây, những kẻ được mang danh là chống cộng. Phải chăng những vụ tố đó, cũng là một sự nâng bì, một sự lấy điểm, để rồi khi Cộng Sản có vào đây, hay lập được một chính phủ Liên Hiệp, những kẻ đó sẽ được trọng dụng và cất nhắc vào một ghế ngồi cao?... Đó là tôi chỉ võ đoán. Nhưng nếu những điều võ đoán của tôi là đúng, thì thật rất buồn cho đất nước này.

Tôi muốn kiếm một người vô tư, một người đứng ngoài tất cả những ân oán giang hồ, để khách quan nhận xét, người đó mới chính là kẻ có tầm quyền phê phán đám nhân loại đang lúc nhúc sống trong xã hội này. Nhưng tôi đã thất vọng. Dù có thấp được đi tìm kiếm khắp ban ngày, cũng không thể tìm được mẫu người lý tưởng như thế. Gió bây giờ đang thổi mạnh. Hơi ló đầu lên cao hơn đám cỏ, gió đã thổi cúi rạp đầu xuống. Không còn biết tin ai...

Người đứng đầu trong những vụ tố hiện nay, tôi có thể nói là Nghị Sĩ Tam Niên Bùi Văn Giải. Ông bốc trúng phải là thăm ba năm mà không tái ứng cử. Vì vậy, đầu sao, tôi cũng phải đặt vào ông, một chút lòng tin. Ông tố những vụ bê bối tại những thị xã xa xôi như Cam Ranh, Đà Nẵng... chúng tôi không thể đi được tới đó, nên những điều mà ông tố cáo, chúng tôi chỉ biết như vậy thôi. Và chờ tới khi ông tố một vụ nào gần hơn. Ở thời này, chỉ những điều gì sờ thấy, nghe thấy, mới dám coi đó là chuyện thật.

Rồi ông lại tố đến những bà lớn. Ông cho rằng nguyên nhân những vụ tham nhũng và hối mại quyền thế của ông lớn, phần nhiều là do bà lớn, với những chuyện «thì thăm bên gối». Chuyện này cũng đầy chất mơ hồ. Tôi lại còn nghi bậy cho ông, cho rằng lúc ông bà lớn thì thăm, không biết có ai... nằm dưới gầm giường nhà người ta, mà hay được những chuyện «thì thăm bên gối». Tôi không là ông lớn. Bởi thế, tôi không được nằm với bà lớn. Chuyện xúi chông làm bậy, tôi không biết, thành ra hai câu chuyện mà ông tố, đúng là một đòn đánh xuống nước. Mặt nước chỉ hơi xao động, rồi lại phẳng lì. Không có một chút gì làm lay chuyển được lòng tôi với chuyện tố tham nhũng của ông.

Gần đây, ông tố ông Trưởng Soạn về vụ che chở cho vài ông Tá tham nhũng. Ông Trưởng Soạn đòi một sự đối thoại công khai có sự tham dự của báo chí. Tôi mừng lắm. Vì nếu cuộc đối thoại này mà ông thắng, thì bao nhiêu điều ông tố trước đây, chúng tôi có thể tin rằng là đúng hết. Nếu ông thua, thì những điều ông tố trước đây, sẽ theo gió mà bay mất lên trời. Chúng tôi chỉ thích màu đen, hay màu trắng, chứ không thích một thứ màu, không thể gọi được là đen hay trắng.

Nhưng không may cho chúng tôi, cuộc đối thoại không có kẻ thắng, người bại. Chúng tôi đành phải chấp nhận cái màu cháo lòng, một thứ màu rất bần, dù rằng đó là một chất ngà, mà người ta chỉ cho là một thứ ngà ngà...

Thật là bất hạnh cho xứ này... Chúng tôi đòi hỏi những người lãnh đạo, hay những kẻ hiện nay đang tập làm lãnh đạo, hãy trả lời chúng tôi: miền Nam này, còn có ai sạch hay không?...

Xin cho chúng tôi một câu trả lời. Chúng tôi đang khắc khoải chờ trông...

Bức Mạ?

• THỢ RÓC

THÙ MỜI ÔNG LÀM TỔNG TRƯỞNG XÃ HỘI XEM ÔNG MƯA MAY RA LÀM SAO

Ông Hồ Văn Minh, người ba năm ngồi trên ngôi phó nhất chủ tịch viện Nhi Đồng, một dân biểu trong đối sách sẽ, có học nhưng không sáng giá. Ông Minh cảm thấy hơi lâu, nay thấy chỉ còn một năm phủ dụ nên ông phải quay, có quay thì dân đơn vị hai Đô Thành biết là ông còn sống, và theo ông đã quay phải cho ra trò, do đó ông thấy cái trò khiến cho nhiều người có thể đề ý nhất là trò thợ léc ông Tổng Thống.

Nhưng nhìn đi nhìn lại, ông thấy trên các lãnh vực Chính Trị, Kinh Tế, Quân Sự nhiều bạn đồng viên của ông đã thợ nát ra rồi, và lại trên những lãnh vực ấy ông không quen, nói năng ậm ừ chỉ lời thêm cái dốt của mình. Vì vậy ông đã đánh vào mặt xã hội. Ông chê Tổng Thống Thiệu yếu, ba năm cầm quyền mà không làm được gì trên phương diện cải tạo xã hội, để xã hội vẫn đầy rẫy những bất

công, thối nát, giặc tham nhũng hoành hành v.v. Ông đã lấy trường hợp người sạch cô đơn Hà Thúc Nhơn ra làm đề tài chứng minh. Chê chán về công cuộc cải tạo xã hội, ông chê luôn cách xử thế của các cấp lãnh đạo, các giới chức chính phủ từ trung ương tới địa phương, cách xử thế của họ ông cho là quan liêu, hống hách, coi dân như cu ly, nên đã làm dân xa chính quyền, coi chính quyền như thù nghịch.

Miễn bình luận về những nhận định thuộc giờ thứ hai mươi lăm của ông, vì ông bình luận chỉ trong mục đích nhắc cho dân đơn vị hai hầy nhớ tới ông. Hơn nữa những lời bình luận trên chỉ là những lời bình luận nhạt lại, chẳng có gì mới mẻ. Ông Hồ Văn Minh trước khi đắc cử ông là người phụ trách chương trình phát triển quận tám. Một chương trình đã làm tai tiếng cho ông hơi nhiều, khi các Nghị viên Hội Đồng Đô Thành cũ lời vấn đề ra trước hội đồng tổ cáo nhiều vụ gian lận. Ông Minh tưởng vấn đề cải tạo xã hội nó cũng ngon sơi như khi thực hiện chương trình phát triển quận tám. Ông ngày thơ bỏ mẹ, một đảng là cái góc đô thành, một đảng cả toàn quốc, cứ cho ba mươi năm sau khi hòa bình một nhà lãnh đạo tài đức, biết làm việc, có sáng kiến, đã làm nổi cái công cuộc xã hội chưa, đừng nói là ba năm trong một hoàn cảnh chiến tranh và đầy rẫy những khó khăn này.

Thợ Bốc đề nghị ông Tổng Thống thử mời ông Hồ Văn Minh ra làm Tổng Trưởng Xã Hội xem ông ấy mưa may ra làm sao, nếu mưa không khéo thì đưa về cho dân quận Tám rọc ra đánh vào đít cho hết cái tính nói róc. Ngôn dị, hành nan,

ngồi một chỗ nói róc thì chó biết nói nó nói cũng được.

NGƯỜI MỸ CHUNG TÌNH

Quan toàn quyền Bunker, tức ông già tú lạnh, vừa long trọng lên tiếng trước nhiều ông quan to sùng ngấn tại trường Cao Đẳng Quốc Phòng rằng : «Chúng tôi không có bỏ rơi các ông, Hà Nội đừng nuôi hy vọng hão là chúng tôi sẽ bỏ dân những cam kết ở đây». Lời nói trên của ông Bunker không biết có được nhiều người vỗ tay hoan hô không, nhưng chắc khi nghe những lời đó các ông đều hề hả hê lắm, nỗi lo như cũ nhẹ bên mình. Từ lâu rồi, nhà nước luôn luôn canh cánh bên lòng nỗi lo sợ, lo sợ người bạn Mỹ vì quá mệt mỏi vì cuộc chiến không đi tới cái thế giới nào, mệt mỏi vì bọn phản chiến chủ hòa quấy lộn tại xứ nhà ghê quá, nên rút mẻ róc đi là yên hết.

Từ hơn nửa năm nay, nhiều lực lượng Mỹ đã rút khỏi VN, nghe đầu tiên viện trợ cũng rút theo, những cái rút này làm cho nhà nước hốc hác, rồi gần đây người Mỹ còn dọa cúp viện trợ nếu cái sự yêu cầu thay đổi hối xuất đồng đô la từ 118 lên 255 không được chấp thuận. Thêm vào đó, anh già Mc Govern lại đòi cúp luôn ngân khoản trả cho quân Đại Hàn và Thái tham chiến tại VN để mấy anh này đi là cũng phải đi ở VN luôn.

Nhưng tất cả mọi chuyện trên đã là quá khứ, một lời nói nặng ký của ông già tú lạnh đã như còi tắc lòng mọi người, vậy từ nay quân dân ta cứ việc ăn ngon ngủ kỹ, người Mỹ không bỏ rơi chúng ta đâu mà sợ.

□ BÉO MỠ

DIỄN HÀNH TỚI CHIẾN THẮNG VÀ DIỄN HÀNH CHỐNG CHIẾN TRANH!

Thế là tướng Râu Kẽm nhứt quyết đi Mẽo, dù rằng bao nhiêu người xúm vào can. Cả ông cố vấn Bùi Diễm lẫn ông Đổng Đức Khôi cũng tỏ lộ phẫn về khuyến cáo ông tướng chó có đi. Chúng tôi đã điều nghiên tình hình kỹ lưỡng lắm rồi. Bên này bọn bô cu không hiền như chim cu ở nước nhà đâu. Vớ vẩn chúng nó xúm vào chúng nó mổ thì phiền ghê lắm. Thế rồi cả ông Ngoại Trần Văn Lâm cũng lên tiếng can khéo. Ông giở cái đất lề què thói ra mà rằng, khi mà mình tới một nước mà ở đó người ta không muốn mình tới thì tốt hơn hết là mình nên né tránh.

Rồi cả đến cái Bunker của ông Bunker cũng không thích để tướng Râu Kẽm đi Mẽo.

Nhưng thiên hạ càng can ngăn bao nhiêu, càng khuyến cáo bao nhiêu, thì tướng Râu Kẽm lại càng nồn nóng ra đi bấy nhiêu.

Bởi cái lẽ rằng, tướng Râu Kẽm mãn những cú gì mà thiên hạ cho là khó, cho là không ai có thể mãn được. Nếu thiên hạ không muốn để cho ông đi thì thà rằng cứ kêu rầm lên, cứ khuyến khích bừa bãi lên và xúi ông đi tới, có lẽ ông lại ở nhà cũng nên.

Tính ông vốn dĩ ưa mãn những cái gì ngược ngạo, khó khăn.

Có khó khăn thì khi thành công mới khoái tí. Chớ còn để ợt thì sự thành công đâu có vinh dự cóc khô gì?

Tướng Râu Kẽm đi Mẽo do lời mời của tổ chức «Diễn hành tới chiến thắng». Trong khi ấy thì những tổ chức Bô cu tại Mẽo, hay tin tướng Râu Kẽm sắp tới nơi thì bèn sửa soạn ngay một cuộc

dàn chào rầm rộ. Họ dọa rằng sẽ cho cái vụ «Diễn hành chống chiến tranh» xuống đường.

Tuy nhiên, theo tướng Râu Kẽm thì những nguy hiểm bất trắc này, ông sẵn sàng chấp nhận. Ông dèch có ngán chi hết. Dù bất cứ nơi nào có cơ hội để nói lên tiếng nói của dân tộc và nơi đó là những quốc gia tài nghịch, ông cũng đi như thường. Ông cho biết, những thiệt hại nếu có, thì chỉ có cho riêng ông, nhưng đối với đất nước chắc chắn phải có lợi, do đó ông phải can ra đi.

Cũng nên biết thêm rằng, tướng Kỳ nổi tiếng là một thứ người «beau parleur». Trong những cuộc phỏng vấn, dù các nhà báo Tây Phương có hỏi mớ mớ đến đâu, ông vẫn phớt tình nhân sự và trả lời rất nên là một sự hay ho. Và trả lời ngay, không hề ậm ừ.

Có một bữa, anh chàng phóng viên của Ra đô Luých Xăm Bua hỏi tướng Râu rằng:

— Theo dự luận thì ông là một người có tinh thần bài Pháp, vậy có đúng thế không?

Tướng Râu tỉnh khô mà rằng:

— Ai biểu mí ông là tôi bài Pháp nào? Tôi đâu có bài Pháp. Chứng cứ là tuần lễ nào tôi cũng đưa vợ tôi đi ăn cơm Tây.

LẠI THÊM MỘT ÔNG ĐỐC TÒ NỔI LOẠN!

Di nhiên không phải là đốc tờ Hà Thúc Nhơn vì đốc tờ Nhơn đã bị đạo quân hùng hậu của người hùng Lý Bá Phẩm nã đạn như mưa bắc vào người nên chết mất rồi.

Đây là một vụ nổi loạn khác. Một vụ nổi loạn về phương diện tinh thần, tuyệt nhiên không có dùng đến vũ khí.

Hai vụ đều do đốc tờ chủ xướng.

Một ông thi ở Nha Trang, chiếm cứ Quân Y Viện Nguyễn Huệ, dùng nó làm pháo đài để chống lại mọi sự xâm nhập của những người mang vũ khí, đồng thời chống lại những tên tham nhũng khốn lịn. Thưa đó là người hùng cô đơn Hà Thúc Nhơn, một ông đốc tờ sạch nhất nước Mít, chỉ thích chữa bệnh cho người nghèo và không bao giờ lấy tiền. Khám bệnh, coi mạch xong, đốc tờ Nhơn chỉ chìa tay xin bệnh nhân:

— Làm ơn cho điều thuốc lá!

Và sau đó để cho bệnh nhân ra về thơ thới hẳn hoan. Nếu bệnh nhân trả tiền là đốc tờ Nhơn

xua tay lia lịa, biểu rằng ông hay bà trả tiền như thế tức là chửi cha tôi vậy.

Còn một ông thi ở Quảng Ngãi. Thưa đó là đốc tờ Trần Gia Khải.

Đốc tờ Khải đã phọc mề bu tích cả cái khâu Hộ sinh của bệnh viện nội bắt xuất ngoại bắt nhập, để phản đối nhà nước địa phương đã thiếu trách nhiệm trong việc bảo vệ an ninh trật tự cho nhân viên của ông.

Nguyên do là có một hai ông nhà ban đưa vợ tới để hoặc tới nhờ cứu cấp cho thân nhân của họ thì cái thiên hạ ở đây đã tỏ ra lừng khừng. Ngoài ra trong những trường hợp khẩn cấp, nhà thương lại hầu như không có bác sĩ thường trực nhân viên lại đi trễ về sớm, khiến cho những người sắp sửa nhắm mắt tất hơi chả còn biết trông cậy vào ai, đành phiêu diêu miền cực lạc.

Sách có chữ rằng «Cứu bệnh như cứu hỏa», nhưng ở cái nhà thương làm phúc này, người ta cứu cấp theo kiểu sống chết mặc bay, tiền thầy bỏ túi. Đứa nào chết thì cứ chết, riêng ông, ông vươn sống nhần cẳng như thường.

Bởi thế nên có mấy đấng Kaki mí nổi giận, khi thấy mình đưa vợ con mình đến nhờ cứu cấp mà thiên hạ cứ lừng khờ lừng khờ.

Thế là một vài vụ bộp tai đá dít đã xảy ra.

Đốc tờ Khải đã bị chạm vào cái cục tự ái, dẫu rằng ông chưa hề bị ai bộp tai đá dít. Nhưng chạm tre phải nề đầu mặt. Nhân viên của ông bị bộp tai đá dít thì ông cũng có cảm tưởng như mình bị bộp tai đá dít vậy.

Và đốc tờ Khải đã Tạc Dạng nổi giận để hạ một cái lệnh hết sức oái oăm: đóng cửa nhà hộ sinh. Cho cô nữ hộ sinh trưởng đi về nước Sài Gòn du hí. Cho phép các y tá, y công tự do ở nhà khỏi cần mãn việc.

Thành thử ra có mấy sản phụ đã phải đẻ rơi đẻ vãi lung tung xoè. Để lu bù kèn ngay trước cửa nhà hộ sinh, mà không có ai săn sóc. Cũng may là chưa có một hài nhi nào ngòm cú tí.

Sự nổi loạn của đốc tờ Khải kể ra cũng kỳ cục ghê ả! Nhưng mà hèn hơn đốc tờ Nhơn nhiều lắm.

Nhà hàng Ca Vũ Nhạc MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon — ĐT 20.575 - 20.576
Khi thu tới, lá vàng rơi, xin chớ bỏ qua: **CHƯƠNG TRÌNH MÙA THU**
Khởi diễn từ 8-9-1970

Một chương trình huyền ảo được luyện tập suốt hai tháng ròng với sự hiện diện của hơn 80 nghệ sĩ trứ danh từng trình diễn trên các sân khấu lớn như TOKYO, PARIS và Hội chợ Quốc tế OSAKA.
Đặc biệt: Thẻ theo lời yêu cầu của một số đông khán giả, vở ca vũ nhạc kịch «Cổ Gái Diên» sẽ xuất hiện trong những tuần lễ đầu của «CHƯƠNG TRÌNH MÙA THU»
Xin luôn luôn giữ chỗ trước

DACOTEX

(KỸ NGHỆ DỆT ĐÔNG Á)
Công ty trách nhiệm hữu hạn, số vốn 30.000.000đ.

DỆT NHUỘM IN BÔNG HOÀN TẤT CHO KHÁCH HÀNG

Văn phòng 35, Phú Kiệt Saigon — Tel. 93.047

